DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 grudnia 1937 r.

Nr 33*)

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

---

*) Ostatni numer w r. b.

919

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 1 grudnia 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie porozumienia z dnia 14 października 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 14 października 1937 r., dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 3 listopada 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 grudnia 1937 r. Nr 84, poz. 609).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 grudnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 919).

Przekład.

AMBASADA BRYTYJSKA
No. 144/209/22/37

Warszawa, dnia 14 października 1937.

Ekscelencjo,

Mam zaszczyt, z polecenia Głównego Sekretarza Stanu Jego Królewskiej Mości dla Spraw Zagranicznych, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące porozumienie, dotyczące właściwej taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych według Polskiej Taryfy Celnej:

1) Według poz. 1085 p. 1 Taryfy Celnej Polskiej będą zataryfikowane jako biegacze do maszyn przędzalniczych również biegacze do maszyn przędzalniczych, wykonane całkowicie lub częściowo z metali i stopów objętych pozycjami 977 — 981 Taryfy Celnej Polskiej.

2) Niniejsze Porozumienie wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty, która będzie ustalona za wspólną zgodą w następnej wymianie not i pozostanie w mocy dopóki będzie obowiązywała Umowa Handlowa pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a Polską z dnia 27 lutego 1935.

3) Postanowienia powyższego p. 1 stosowane będą prowizorycznie od dwudziestego dnia po dacie niniejszego Porozumienia.

Jeżeli Rząd Polski przyjmuje to Porozumienie, mam zaszczyt zaproponować, aby niniejsza nota i odnośna odpowiedź Waszej Ekscelencji były uważane jako stanowiące porozumienie między obu Rządami w tym przedmiocie.

Korzystam z tej sposobności, by ponowić Waszej Ekscelencji zapewnienie mego najwyższego poważania.

H. W. Kennard

Jego Ekscelencja
Pan Józef Beck
Minister Spraw Zagranicznych.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
No P. II. WB. 82/23/37

Warszawa, dnia 14 października 1937 r.

Panie Ambasadorze,

Notą swą z dnia 14 października 1937 r. Nr 144/209/22/37 zechciała mi Wasza Ekscelencja zakomunikować co następuje:

„Ekscelencjo,

Mam zaszczyt, z polecenia Głównego Sekretarza Stanu Jego Królewskiej Mości dla Spraw Zagranicznych, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące porozumienie, dotyczące właściwej taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych według Polskiej Taryfy Celnej:

1) Według poz. 1085 p. 1 Taryfy Celnej Polskiej będą zataryfikowane jako biegacze do maszyn przędzalniczych również biegacze do maszyn przędzalniczych wykonane całkowicie lub częściowo z metali i stopów objętych pozycjami 977 — 981 Taryfy Celnej Polskiej.

2) Niniejsze Porozumienie wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty, która będzie ustalona za wspólną zgodą w następnej wymianie not i pozostanie w mocy dopóki będzie obowiązywała Umowa Handlowa pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a Polską z dnia 27 lutego 1935 r.

3) Postanowienia powyższego p. 1 stosowane będą prowizorycznie od dwudziestego dnia po dacie niniejszego Porozumienia.

Jeżeli Rząd Polski przyjmuje to Porozumienie, mam zaszczyt zaproponować, aby niniejsza nota i odnośna odpowiedź Waszej Ekscelencji były uważane jako stanowiące porozumienie między obu Rządami w tym przedmiocie".

Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt powiadomić Waszą Ekscelencję, że Rząd Polski przyjmuje Porozumienie zaproponowane w tej nocie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ambasadorze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

Szembek

Jego Ekscelencja
Sir Howard William Kennard
Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny
Jego Brytyjskiej Mości w Warszawie.

920

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 10 grudnia 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie porozumienia dodatkowego z dnia 29 listopada 1937 r. do umowy o przedłużeniu umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia dodatkowego z dnia 29 listopada 1937 r. do umowy podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. o przedłużeniu umowy gospodarczej między Rzecząpospolita Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia dodatkowego z dnia 29 listopada 1937 r. zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza sie Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 8 grudnia 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 grudnia 1937 r. Nr 84, poz. 610).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 920).

POROZUMIENIE DODATKOWE

do Umowy podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. o przedłużeniu Umowy Gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej

i

Rząd Rzeszy Niemieckiej

pragnąc wprowadzić zmianę w Umowie, podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. o przedłużeniu Umowy Gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r., postanowiły zawrzeć odnośne Porozumienie i wyznaczyły w tym celu niżej podpisanych Pełnomocników, którzy zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Cyfry „85%", umieszczone w tekście uwagi przy pozycji „z 103" niemieckiej taryfy celnej w załączniku A do umowy z dnia 20 lutego 1937 r., zostają zastąpione przez cyfry „120%".

Artykuł 2.

Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Berlinie możliwie jak najprędzej.

Porozumienie niniejsze, które stanowić będzie część składową Umowy z dnia 20 lutego 1937 r. wejdzie w życie 15 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Sporządzono w dwóch oryginałach, każdy w języku polskim i niemieckim. Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejsze Porozumienie.

Warszawa, dnia 29 listopada 1937 r.

Szembek *v. Wühlisch*

921

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 listopada 1937 r.

o częściowej zmianie tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 780), zmienionej rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 370), z dnia 21 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 67) oraz z dnia 12 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 431), wprowadza się zmiany następujące:

W części, dotyczącej Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej.

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowisko „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Biura Sejmu.

W kolejności pod poz. 6 przed stanowiskiem „Komendant Straży Marszałkowskiej" dodaje się stanowisko „Kierownik Kancelarii"; skreśla się wszystkie stanowiska wymienione pod poz. 8 i w ich miejsce wstawia się stano-

wisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier", „Pomocnik archiwalny (biblioteczny)", „Rachmistrz", „Zastępca Komendanta Straży Marszałkowskiej".

W części, dotyczącej Biura Senatu.

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 7 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Prezydium Rady Ministrów.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista" oraz „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy i instytucje przy Prezesie Rady Ministrów":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 6 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze i urzędy bezpośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 10 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 11 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 12 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze i urzędy pośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 6 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista", „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Spraw Wojskowych.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", a ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista", „Kreślarz", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Urzędy i instytucje bezpośrednio podległe":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 9, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto pod poz. 10 dodaje się stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista", „Kreślarz", „Magazynier", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Urzędy i instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 6, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto pod poz. 7 dodaje się stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista", „Kreślarz", „Magazynier", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Skarbu.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 12, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 13 stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 14 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista", „Kreślarz" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 6 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista", „Kasjer", „Kreślarz", „Poborca skarbowy", „Rachmistrz" i „Rewident skarbowy".

W części, dotyczącej Ministerstwa Sprawiedliwości.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W rubryce „Sądy i Prokuratury":

Skreśla się stanowisko „Pomocnik (kancelaryjny, rachunkowy)" wymienione w kolejności pod poz. 5 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 6 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 7 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W rubryce „Zakłady":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 2 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 3 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 4 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 10 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 11 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 12 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, zakłady i instytucje bezpośrednio podległe":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 11, i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 12 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 12 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier", „Podleśniczy" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 4 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 5 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 6 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy i instytucje bezpośrednio podległe":

A. Urzędy Wojewódzkie:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 6 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 8 stanowiska: „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

B. Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 7 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

D. Państwowe Zakłady Chowu Koni:

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 3 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 4 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 5 stanowiska: „Felczer" i „Kancelista".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 4 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 5 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 6 stanowiska: „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 11 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 12 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 13 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe":

W kolejności pod poz. 8 po stanowisku „Nadzorca wydm" dodaje się stanowisko „Starszy rejestrator"; skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 9, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Rejestrator", ponadto w kolejności pod poz. 10 dodaje się

stanowiska: „Cechowniczy", „Dozorca wydm", „Instruktor rybacki", „Kancelista", „Latarnik morski", „Magazynier", „Pomocnik techniczny", „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 6 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 7 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 8 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Komunikacji.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 7, a w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator" i pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista", „Kontroler ruchu drogowego", „Magazynier", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 5 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 6 stanowisko „Rejestrator", a pod poz. 7 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Państwowy Instytut Meteorologiczny".

Skreśla się stanowiska wymienione w kolejności pod poz. 7 i w ich miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 8 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 9 stanowiska: „Kancelista", „Magazynier", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Opieki Społecznej.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje bezpośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 9 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 10 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 11 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny" i „Rachmistrz".

W rubryce „Władze, urzędy, instytucje pośrednio podległe":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista", „Pomocnik techniczny", „Rachmistrz".

W części, dotyczącej Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

W rubryce „Zarząd Centralny":

Skreśla się stanowisko wymienione w kolejności pod poz. 8 i w jego miejsce wstawia się stanowisko „Starszy rejestrator", ponadto dodaje się pod poz. 9 stanowisko „Rejestrator" oraz pod poz. 10 stanowiska: „Kancelista" i „Rachmistrz".

Wszystkie stanowiska, wprowadzone przepisami rozporządzenia niniejszego, w rubryce „kategoria" zalicza się do kategorii III.

§ 2. Urzędnicy, zajmujący stanowiska, nie przewidziane tabelą stanowisk, zostaną do dnia 1 stycznia 1938 r. przemianowani na stanowiska tą tabelą objęte.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 grudnia 1937 r. Nr 83, poz. 603).

922

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 listopada 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1937 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W wykazie Nr 1 załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1937 r. w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 551) dodaje się następującą pozycję:

Pozycja i punkt t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
„24 z p. 3	Nasiona słonecznika, zmiażdżone, w postaci makuchów — do celów pastewnych	bez cła"

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 grudnia 1937 r. Nr 83, poz. 606).

923

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1937 r.

w sprawie zmian w zaszeregowaniu kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Z zakresu działania 1 Urzędu Skarbowego w Grudziądzu wyłącza się czynności rachunkowe i kasowe 2 Urzędu Skarbowego w Grudziądzu.

§ 2. Przy 2 Urzędzie Skarbowym w Grudziądzu tworzy się kasę typu B z równoczesnym przekazaniem mu czynności rachunkowych i kasowych, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, a przewidzianych w § 51 ust. D rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. o organizacji i zakresie działania izb i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 613) co do podatków bezpośrednich, opłat stemplowych i danin pokrewnych oraz czynności sprzedaży znaków wartościowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 grudnia 1937 r. Nr 84, poz. 614).

924

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 listopada 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1937 r. o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 5, poz. 37) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1937 r. o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 63) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„Urzędnicy kontroli skarbowej, pełniący służbę w rejonach i stałych nadzorach kontroli skarbowej, jako organ wykonawczy władz skarbowych akcyzowo-monopolowych, obowiązani są do noszenia w służbie munduru według wzoru ustalonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1929 r. o umundurowaniu urzędników celnych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz.

420), z wyłączeniem przepisów o umieszczeniu laski Merkurego na patkach i czapce oraz ze zmianami wynikającymi z przepisów rozporządzenia niniejszego".

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Kolor patek na kurtce i na płaszczu oraz otoku czapki jest czarny, przy czym patki zaopatrzone są zielonymi wypustkami.

Na czapce wzdłuż górnej krawędzi otoku umieszczony jest złoty płaski sznur.

Do kurtki nosi się wykładany kołnierz i czarny krawat.

Oznaką stanowisk służbowych są gwiazdki złote, haftowane, sześciopromienne o średnicy 1 cm, umieszczone na patce kołnierza kurtki i płaszcza, w sposób uwidoczniony na tablicach 6, 7 i 8 wzorów umundurowania urzędników celnych (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr 52, poz. 420).

Oznaką rewidenta skarbowego jest jedna gwiazdka, podkomisarza skarbowego — dwie gwiazdki, komisarza skarbowego—trzy gwiazdki oraz kontrolera skarbowego — trzy gwiazdki i złoty galon szerokości 1½ cm, umieszczony na wysokości 10 cm od końca rękawa kurtki i płaszcza".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 grudnia 1937 r. Nr 84, poz. 615).

925

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1937 r.

o najwyższych granicach odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach.

Na podstawie art. 1 i 5 ustawy z dnia 29 marca 1933 r. w sprawie wysokości odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 255) zarządzam co następuje:

§ 1. Najwyższą granicę odsetek (korzyści) od wkładów i innych lokat pieniężnych ustalam:

a) dla komunalnych kas oszczędności i spółdzielni, w których suma wkładów oszczędnościowych przekracza 3.000.000 zł, oraz dla Galicyjskiej Kasy Oszczędności we Lwowie, Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, Ukraińskiej Szczadnyci w Przemyślu i Krajowej Kasy Pożyczkowej w Poznaniu — na 4½% w stosunku rocznym;

b) dla komunalnych kas oszczędności i spółdzielni, w których suma wkładów oszczędnościowych nie przekracza 3.000.000 zł, oraz dla gminnych kas pożyczkowo - oszczędnościowych — na 5% w stosunku rocznym.

§ 2. (1) W granicach, określonych w § 1 wysokość stopy procentowej może być różniczkowana w zależności od różnych typów wkładów i lokat pieniężnych.

(2) W ciągu dni 10 od daty ogłoszenia rozporządzenia niniejszego powinny być nadesłane projekty co do zróżniczkowania stopy procentowej przez:

a) związki komunalnych kas oszczędności — co do komunalnych kas oszczędności;

b) Przewodniczącego Rady Spółdzielczej— co do spółdzielni, trudniących się czynnościami bankowymi;

c) Państwowy Bank Rolny — co do gminnych kas pożyczkowo - oszczędnościowych;

d) Komisarza Rządowego Centralnej Kasy Spółek Rolniczych w Warszawie — co do tej instytucji;

e) Galicyjską Kasę Oszczędności we Lwowie;

f) Krajową Kasę Pożyczkową w Poznaniu;

g) Ukraińską Szczadnycię w Przemyślu —

celem zatwierdzenia przez Ministerstwo Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r., a w odniesieniu do wkładów i innych lokat pieniężnych, złożonych przed dniem 1 stycznia 1938 r. — po upływie terminu umowy, nie później jednak jak 1 lipca 1938 r.

§ 4. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. o najwyższych granicach odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 387).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 grudnia 1937 r. Nr 87, poz. 626).

926

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1937 r.

o ustaleniu wysokości opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za okres budżetowy 1936/37.

Na podstawie art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o kosztach nadzoru nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 643) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłatę za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za okres budżetowy od 1 kwietnia 1936 r. do 31 marca 1937 r. ustala się w wysokości 1,8 ‰ (pro mille) sumy:

a) składek brutto zebranych w granicach Rzeczypospolitej Polskiej z ubezpieczeń bezpośrednich,

b) połowy składek brutto zebranych z ubezpieczeń pośrednich —

w ciągu roku kalendarzowego 1936.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 grudnia 1937 r. Nr 87, poz. 625).

927

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1937 r.

o zwolnieniu niektórych zakładów detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych od opłat z tytułu prowadzenia tej sprzedaży.

Na podstawie art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zwalnia się od opłat z tytułu sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych na rok 1938 zakłady sprzedaży napojów alkoholowych, o których mowa w § 1 część IV pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 100 ,poz. 766), znajdujące się w miejscowościach, liczących do 3000 mieszkańców włącznie.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

928

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 października 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji o postępowaniu przy wymiarze i poborze należności na rzecz Funduszu Pracy.

Na podstawie art. 30 ust. (2) lit. c) ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 58, poz. 555), zmienionej rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 12 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597), z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 621), z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 649), z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849), z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) i dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 25) oraz na podstawie art. 30 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia

z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849), zarządzam co następuje:

I. WYMIAR I POBÓR NALEŻNOŚCI.

Wkładki za zabezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia.

(Art. 7 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia).

§ 1. (1) Zakłady pracy, obowiązane do zabezpieczenia zatrudnionych robotników na wypadek bezrobocia (art. 1 ust. (1) i (3) ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia oraz § 1 ust. (1) i § 2 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 602)), powinny w ciągu dni 14 od daty powstania obowiązku zabezpieczenia zarejestrować się w wojewódzkim biurze Funduszu Pracy (ekspozyturze).

(2) Zarejestrowanie się polega na zgłoszeniu: nazwy (firmy) i adresu zakładu pracy, nazwiska posiadacza i odpowiedzialnego kierownika tego zakładu, rodzaju produkcji (przedmiotu działalności) oraz ogólnej liczby zatrudnionych pracowników i osobno—liczby zatrudnionych robotników.

(3) W razie powstania okoliczności, powodujących ustanie obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, w szczególności unieruchomienia zakładu pracy, spadku ogólnej liczby zatrudnionych pracowników poniżej pięciu, zakład pracy powinien zawiadomić wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozyturę) o tych okolicznościach w ciągu 14 dni od daty ich powstania.

§ 2. (1) Zakłady pracy, objęte obowiązkiem zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, z wyjątkiem tych, które zgodnie z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546) zapewniły robotnikom zabezpieczenie na wypadek bezrobocia we własnym zakresie, powinny nadsyłać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) do dnia 10 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły wyciągi z ksiąg płacy lub odpisy imiennych wykazów wypłat (list płacy).

Wyciągi te lub odpisy powinny zawierać dane następujące:

1) wskazanie okresów płatniczych,
2) całkowitą kwotę zarobku, wypłaconego robotnikowi w poszczególnym okresie płatniczym,
3) ilość dni pracy, za które zarobek ten został wypłacony,
4) kwotę wkładki, przypadającej za poszczególnego robotnika,
5) ogólną sumę wkładek za poszczególny okres płatniczy.

(2) Wyciągi lub odpisy, przewidziane w ust. (1), powinny nadto zawierać:

1) w przypadku przyjęcia do pracy lub zwolnienia z pracy robotnika — datę rozpoczęcia lub zakończenia pracy,
2) w razie zatrudniania robotników sezonowych i niesezonowych — wskazanie, którzy robotnicy są robotnikami sezonowymi,
3) w przypadku zabezpieczenia mniej niż pięciu robotników—uzasadniającą obowiązek zabezpieczenia liczbę wszystkich pracowników umysłowych i robotników łącznie.

(3) Dyrektor Funduszu Pracy może zwolnić większe zakłady pracy od nadsyłania wyciągów lub odpisów, o których mowa w ustępach poprzedzających, pod warunkiem wszakże nadsyłania w terminie, określonym w ust. (1), deklaracji należności według wzoru ustalonego w załączniku Nr 1.

(4) Przedsiębiorstwa państwowe mogą zamiast wyciągów lub odpisów, o których mowa w ust. (1) i (2), nadsyłać w terminie, określonym w ust. (1), jedynie deklaracje należności według wzoru ustalonego w załączniku Nr 1.

§ 3. Przy obliczaniu przez zakład pracy wkładki za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia należy całkowity zarobek (bez potrąceń), wypłacony robotnikowi za okres płatniczy, zaokrąglić w groszach do 50, jeżeli kwota groszy jest mniejsza od 50, — i do 1 złotego, jeżeli kwota groszy przekracza 50.

§ 4. (1) W razie nienadesłania w terminie danych, przewidzianych w § 2 lub w § 1 ust. (3), wymiaru i poboru wkładek dokonywa z urzędu wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozytura) na podstawie wymiaru z poprzedniego okresu lub innych danych.

(2) Wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozytura) sprawuje w zakładach pracy kontrolę nad wymiarem i poborem wkładek.

§ 5. Wkładki za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia należy uiszczać co miesiąc z dołu, najpóźniej do dnia 20 następnego miesiąca, co zaś dotyczy zakładów górniczych i hutniczych — do dnia 25 następnego miesiąca; wkładki te należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury).

Opłaty od uposażeń i wynagrodzeń za pracę oraz emerytur, rent i innych zaopatrzeń.

(Art. 15 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 6. (1) Opłaty, przewidziane w art. 15 ustawy o Funduszu Pracy, potrącają: Skarb Państwa, zakłady, fundusze, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki samorządowe oraz inne instytucje prawnopubliczne bądź inni służbodawcy i pracodawcy, przy każdorazowej wypłacie uposażeń, wynagrodzeń za najemną pracę, emerytur, rent lub innych zaopatrzeń.

(2) Za podstawę do obliczenia opłaty, wymienionej w ust. (1), przyjmuje się całkowitą kwotę (bez potrąceń) każdorazowo przypadającego do wypłaty wraz ze świadczeniami w naturze uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub innego zaopatrzenia, przy czym kwotę tę należy zaokrąglić w groszach do 50, jeżeli kwota groszy jest mniejsza od 50 — i do 1 złotego, jeżeli kwota groszy przekracza 50.

(3) Wartość świadczenia w naturze ustala się według norm, stosowanych przez ubezpieczalnie społeczne przy pobieraniu składek ubezpieczeniowych.

(4) W odniesieniu do nauczycieli szkół powszechnych, którzy otrzymują od związków samorządowych mieszkania w naturze lub równowartość tych mieszkań w gotówce, potrąceń wymienionych w ust. (1) od tych świadczeń związków samorządowych dokonywają władze szkolne, wypłacające nauczycielom uposażenie służbowe lub wynagrodzenie za pracę — na podstawie danych udzielanych przez związki samorządowe.

§ 7. (1) Kwoty opłat, przewidzianych w art. 15 ust. (1), (2) i (4) ustawy o Funduszu Pracy, potrącane i dopłacane przez zakłady, fundusze, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki samorządowe oraz inne instytucje prawnopubliczne bądź innych pracodawców, poza przypadkami wymienionymi w ust. (2) należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w terminach, określonych w § 5; równocześnie należy złożyć właściwemu wojewódzkiemu biuru Funduszu Pracy (ekspozyturze) deklarację, podającą, kto wnosi opłaty, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu, oraz wykazującą kwoty opłat. Dane te mogą być zamieszczone w odpisach (wyciągach) z ksiąg płacy bądź też w deklaracjach należności przewidzianych w § 2.

(2) Kwoty opłat, przypadające za osoby, które z tytułu stosunku publicznoprawnego pobierają z przedsiębiorstw lub monopoli państwowych uposażenie lub zaopatrzenie, obliczone bez państwowego podatku dochodowego, należy w ciągu 20 dni po uskutecznieniu wypłaty tego uposażenia lub zaopatrzenia wpłacać do Funduszu Pracy, z podaniem na blankiecie nadawczym bądź w deklaracji tytułu wpłaty i okresu, za jaki kwoty te są uiszczane.

(3) Kwoty potrącane i dopłacane przez Skarb Państwa należy w terminie do dni 20 po dokonaniu potrąceń lub uskutecznieniu wypłaty uposażenia służbowego, od którego uiszcza się dopłatę, wpłacić do kasy urzędu skarbowego, z podaniem na blankiecie nadawczym bądź w deklaracji tytułu wpłaty i okresu, za jaki kwoty te są uiszczane.

Opłaty od diet posłów i senatorów.

(Art. 16 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 8. Opłaty od diet posłów i senatorów potrącają przy każdorazowej wypłacie diet właściwe Biura: Sejmu, Senatu i Sejmu Śląskiego. Opłaty te należy wpłacać w ciągu 7 dni od daty potrącenia do kasy urzędu skarbowego, przy czym na blankiecie nadawczym lub w deklaracji należy podać: tytuł wpłaty, liczbę osób, którym opłaty potrącono, sumę wypłaconych diet, okres czasu, za jaki diety wypłacono, i sumę potrąconych opłat.

Opłaty od notariuszów, pisarzy hipotecznych i wolnych zajęć zawodowych.

(Art. 17 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 9. (1) Za podstawę obliczenia wysokości opłat od notariuszów i pisarzy hipotecznych oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych służy dochód, osiągnięty z danej pracy zawodowej i ustalony przy obliczaniu ogólnego dochodu dla wymiaru państwowego podatku dochodowego. Zmiany wysokości dochodu z pracy zawodowej, powstałe w wyniku rozstrzygnięcia odwołania, pociągają za sobą jednocześnie zmianę w wysokości opłaty.

(2) Obliczenie i pobór opłat uskuteczniają urzędy skarbowe, w których okręgu wymierza się państwowy podatek dochodowy, jednocześnie z obliczeniem i poborem właściwego podatku dochodowego.

(3) O wysokości opłaty czyni się wzmiankę na nakazie płatniczym państwowego podatku dochodowego. Opłatę należy uiścić w terminie płatności podatku dochodowego.

(4) W przypadku zwolnienia płatnika od podatku dochodowego na podstawie art. 27 i 29 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) następuje również zwolnienie od opłaty przewidzianej w art. 17 ustawy o Funduszu Pracy.

Opłaty od tantiem.

(Art. 18 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 10. Przedsiębiorstwa i zakłady pracy, wypłacające tantiemy, potrącają przy każdej wypłacie opłaty od tych tantiem. Opłaty, potrącone w ciągu miesiąca, należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w ciągu pierwszych 7 dni następnego miesiąca. Równocześnie z wpłatą tych opłat należy na blankiecie nadawczym lub w deklaracji wskazać: tytuł wpłaty, osoby, którym wypłacono tantiemy, i wysokość wypłaconych tantiem.

Opłaty od biletów wstępu na zabawy, widowiska i zawody sportowe.

(Art. 19 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 11. (1) Opłaty od biletów wstępu na publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe uiszczają osoby, nabywające bilety

wstępu, a inkasują je i są za te opłaty odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstw lub osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwa albo urządzające zabawy, rozrywki, widowiska lub zawody sportowe.

(2) Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 23 ust. (2)), należy wpłacać do kasy gminnej, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu zabawy, rozrywki, widowiska lub zawodów sportowych. Jednocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu według wzoru ustalonego w załączniku Nr 2.

Opłaty od totalizatora.

(Art. 20 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 12. Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze) uiszczają osoby grające w wysokości 1% stawki, a przy zakładach łącznych — w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez liczbę koni, objętych grą łączną. Opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych. Wpływy z opłat należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w drugim nieświątecznym dniu po odbytych wyścigach. Jednocześnie należy złożyć zestawienie obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

Opłaty od cukru i piwa.

(Art. 21, 22 i 29 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 13. Do wymiaru, poboru i kontroli opłat od cukru i od piwa oraz do odwołań od wymiaru tych opłat stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące podatku spożywczego od cukru i piwa, z zachowaniem trybu następującego:

1) osoby, obowiązane do uiszczenia tych opłat, wpłacają je do kasy urzędu skarbowego, względnie, o ile chodzi o opłaty od cukru i piwa, przywożonego z zagranicy — do urzędu celnego, wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłaconych kwot; od cukru i piwa, przywożonego z obszaru W. M. Gdańska, opłaty uiszcza się w kasie urzędu skarbowego, a dowód wpłaty składa się w urzędzie przekazowym odbiorczym;
2) opłaty te nie podlegają kredytowaniu;
3) w przypadkach, gdy pobrany podatek od cukru lub piwa podlega zwrotowi, zwraca się również pobraną opłatę.

Opłaty od żarówek.

(Art. 23 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 14. (1) Opłaty od żarówek elektrycznych uiszczają producenci w kasie urzędu skarbowego, wskazując na blankiecie nadawczym lub w deklaracji, tytuł wpłacanych kwot i ilość sprzedanych żarówek; opłaty uiszcza się w terminie obowiązującym dla zapłaty najbliższej zaliczki na podatek przemysłowy, przypadającej po sprzedaży. Zezwolenie na odroczenie zapłaty zaliczki na podatek przemysłowy nie może dotyczyć obowiązku uiszczenia opłaty. Obowiązek uiszczenia opłaty od żarówek elektrycznych powstaje dla producenta z chwilą ich sprzedaży na rynku wewnętrznym.

(2) Opłatom tym podlegają jedynie żarówki, wprowadzone do obrotu handlowego oddzielnie od aparatów, których część składową stanowią.

(3) Przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy do uiszczenia opłaty obowiązana jest osoba upoważniona w myśl przepisów celnych do rozporządzenia towarem.

(4) Przy sprowadzaniu żarówek z W. M. Gdańska obowiązek uiszczania opłaty ciąży na osobie, dla której według dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka; dowód uiszczenia opłaty w kasie urzędu skarbowego należy przedstawić przy odbiorze żarówek w urzędzie przekazowym odbiorczym.

Opłaty od spożycia gazu.

(Art. 24 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 15. (1) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego uiszczają odbiorcy gazu, a w przypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy — sprzedawcy gazu; w obu tych przypadkach sprzedawcy gazu inkasują opłaty i są za nie odpowiedzialni.

(2) Sprzedawcy gazu obowiązani są obliczać i pobierać opłaty od spożycia gazu do użytku domowego przy każdorazowym, chociażby tylko częściowym, regulowaniu przez poszczególnych odbiorców należności za pobrany gaz.

(3) Opłaty oblicza się od należności za sprzedany gaz, uwidocznionej w wystawionych dla odbiorców rachunkach lub pobranej za pośrednictwem liczników — automatów — gazomierzy; do sumy rachunku za zużyty gaz dolicza się opłatę w ten sposób, by kwota opłaty była odrębnie uwidoczniona w rachunku.

(4) Przy obliczaniu kwot opłaty nie bierze się pod uwagę sum mniejszych od $^1/_2$ grosza, natomiast od $^1/_2$ grosza wzwyż zaokrągla się do pełnego grosza.

(5) Opłaty, pobrane przez sprzedawcę gazu lub obowiązujące sprzedawcę, należy wpłacać do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) w ciągu 5 dni po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty pobrane lub obciążające od dnia 1 do 15 należy wpłacać do dnia 20 tegoż miesiąca, pobrane zaś lub obciążające w czasie od dnia 16 do końca miesiąca — do dnia 5 każdego następnego miesiąca.

(6) Na blankiecie nadawczym lub w deklaracji należy wymienić: sprzedawcę gazu, tytuł i sumę opłaty, okres czasu, za który opłata ulega uiszczeniu, liczbę odbiorców gazu, od których pobrano opłaty, sumę należności za

sprzedany im w tym czasie gaz oraz sumę należności, otrzymaną za pośrednictwem liczników — automatów — gazomierzy.

Opłaty od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych.

(Art. 25 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 16. (1) Opłaty od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych uiszczają osoby przebywające w tych zakładach między godzinami 24 a 6. Opłaty te inkasują, niezależnie od uregulowania rachunków za konsumcję, osoby, prowadzące zakład gastronomiczny lub salę bilardową na własny rachunek, czy to w charakterze właścicieli, czy też użytkowników, i ponoszą za te opłaty odpowiedzialność; osoby te otrzymują w zarządzie gminy za pokwitowaniem bloczki odpowiednio ponumerowanych i ostemplowanych biletów i bilety te wydają osobom, obowiązanym do uiszczania opłaty. Na wydanym bilecie należy oznaczyć datę jego wydania. Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 23 ust. (2)), należy wpłacić do kasy gminnej w ciągu 5 dni; na blankiecie nadawczym lub w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów zużytych przy inkasowaniu opłat. Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych lub salach bilardowych między godziną 24 a 6 i obowiązane do uiszczania opłaty, powinny okazywać wykupione bilety kontrolerom zarządu gminy.

(2) Przy zastąpieniu opłat powyższych przez miesięczną opłatę ryczałtową, za podstawę obliczenia opłat ryczałtowych służy przeciętny miesięczny wpływ z opłat niezryczałtowanych, pobranych w ciągu pierwszego lub drugiego, poprzedzającego zryczałtowanie, półrocza kalendarzowego.

Opłaty od czynszu za najem mieszkań lub budynków.

(Art. 26 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 17. (1) Opłaty od czynszu za najem mieszkań lub budynków ponoszą i uiszczają w całości właściciele nieruchomości bez prawa regresu do najemcy (lokatora). Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu należy w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale wpłacić do kasy urzędu skarbowego; równocześnie należy złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym wraz z wykazem opłat według wzoru ustalonego w załączniku Nr 3.

(2) Za podstawę obliczenia opłaty należy brać jedynie czynsz, osiągnięty z najmu, bez doliczania należności za dodatkowe świadczenia, jak np.: za najem urządzenia przy najmie willi, teatrów, kin itp. za opał, światło, windę, obsługę itp.

(3) Za jednoizbowe mieszkanie uważa się mieszkanie o jednej izbie mieszkalnej z piecem lub bez pieca kuchennego; za dwuizbowe mieszkanie — o jednej izbie mieszkalnej i osobnej kuchni, bądź o dwóch izbach mieszkalnych bez kuchni.

II. UISZCZANIE W NATURZE ZALEGŁYCH PODATKÓW.

(Art. 27 ustawy o Funduszu Pracy).

§ 18. (1) Świadczeniami w naturze mogą być spłacone w całości lub w części zaległości z prawomocnych wymiarów, powstałe przed dniem 1 kwietnia 1933 r. z tytułu państwowych podatków: gruntowego, dochodowego (dział I), majątkowego, spadkowego i od darowizn, z wyłączeniem dodatków do tych podatków, pobieranych na rzecz związków samorządowych oraz przypadających tymże związkom udziałów w tych podatkach. Świadczenia w naturze, polegające na dostarczaniu przez podatników materiałów i artykułów, obejmować mogą materiały, potrzebne do wykonywania robót finansowanych przez Fundusz Pracy, oraz takie artykuły, które mogą być zużytkowane na cele bezpośredniej pomocy dla bezrobotnych.

(2) Organa powołane do wykonywania robót, finansowanych przez Fundusz Pracy lub zaprojektowanych z inicjatywy bądź przy współudziale Funduszu Pracy, podają do publicznej wiadomości w sposób używany w danej miejscowości, jakie świadczenia w naturze, gdzie, kiedy, przez kogo i według jakich cen będą przyjmowane za zaległe podatki.

(3) Przed przyjęciem oferty organ prowadzący roboty ustala w urzędzie skarbowym, bądź o ile to dotyczy podatku gruntowego od płatników wymienionych w § 95 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250) — w zarządzie gminy wiejskiej, czy i w jakiej wysokości podatnik posiada zaległości podatkowe, na których spłatę mogą być przyjęte zaoferowane świadczenia w naturze (ust. (1)). W przypadku nieposiadania przez podatnika zaległości podatkowych, odpowiadających wymogom ust. (1), prowadzący roboty odrzuca ofertę i o odrzuceniu jej lub też ograniczeniu do wysokości, odpowiadającej sumie zaległości na rzecz Skarbu Państwa, zawiadamia podatnika w terminie dziesięciodniowym od dnia otrzymania oferty.

(4) W razie przyjęcia oferty organ, prowadzący roboty, wydaje na żądanie podatnika zaświadczenie tymczasowe, stwierdzające rodzaj i ilość świadczeń, ich równowartość pieniężną i projektowany termin ich wykonania. Na podstawie tego zaświadczenia tymczasowego urząd skarbowy zawiesza postępowanie egzekucyjne w stosunku do zaległości do wysokości kwoty, uwidocznionej w zaświadczeniu, przy czym równocześnie z należnością podlegającą spłacie świadczeniami w naturze ulegają zawieszeniu również dodatki do podatków państwowych i udziały w tych podatkach, przypadające na rzecz związków samorządowych.

(5) Po wykonaniu świadczenia, organ, prowadzący roboty, wydaje podatnikowi zaświadczenie o wykonaniu według wzoru ustalonego w załączniku Nr 4. Kasa urzędu skarbowego bądź zarządu gminy wiejskiej (ust. (3)) przyjmuje powyższe zaświadczenie na pokrycie należności podatkowej pod warunkiem jednoczesnej zapłaty w gotówce dodatków do podatków państwowych oraz udziałów w tych podatkach, przypadających na rzecz związków samorządowych, — i wydaje podatnikowi pokwitowanie kasowe.

(6) Odsetki i odsetki ulgowe należy obliczać do dnia wydania zaświadczenia.

§ 19. Do świadczeń w naturze w postaci dostarczania płodów rolnych, artykułów żywnościowych, materiałów opałowych, włókienniczych i innych, do przyjmowania ich przez organa Funduszu Pracy oraz do zaliczenia tych świadczeń na spłatę zaległości z tytułu podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn — w kwestiach nieuregulowanych rozporządzeniem niniejszym stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o uiszczaniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 806).

III. PRZEPISY OGÓLNE O WŁAŚCIWOŚCI WŁADZ I TRYBIE POSTĘPOWANIA.

§ 20. (1) Kontrola nad prawidłowym obliczaniem opłat, wymienionych w §§ 11 i 16, oraz terminowym przekazywaniem tych opłat do kasy gminnej należy do zarządu gminy. Jeżeli opłaty nie zostały wpłacone do kasy gminnej w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 19 i 25 ustawy o Funduszu Pracy — zarząd gminy dokonywa z urzędu wymiaru i poboru tych opłat.

(2) Do wymiaru i poboru opłat, odsetek i odsetek ulgowych oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, pod względem trybu postępowania i właściwości władzy, stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące samoistnych danin komunalnych.

§ 21. (1) Kontrola nad prawidłowym obliczaniem opłat, wymienionych w § 7 ust. (3) oraz w §§ 8, 9, 14 i 17, oraz nad terminowym przekazywaniem tych opłat do kasy urzędu skarbowego należy do urzędu skarbowego. Jeżeli opłaty nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15, 16, 17, 23 i 26 ustawy o Funduszu Pracy, urząd skarbowy dokonywa z urzędu wymiaru i poboru tych opłat.

(2) Do wymiaru i poboru oraz do odwołań od wymiaru opłat, przewidzianych w art. 17 ustawy o Funduszu Pracy, pod względem trybu postępowania i właściwości władzy stosuje się odpowiednio przepisy ordynacji podatkowej dotyczące państwowego podatku dochodowego (dział I), o ile zaś to dotyczy opłat przewidzianych w art. 15, 16, 23 i 26 ustawy o Funduszu Pracy — stosuje się odpowiednio przepisy ordynacji podatkowej dotyczące państwowego podatku dochodowego (dział II). Do odsetek i odsetek ulgowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawnopublicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88).

(3) Wpływy osiągnięte z opłat na rzecz Funduszu Pracy urzędy skarbowe i urzędy celne przekazują na rachunek specjalny Funduszu Pracy.

(4) Urzędy skarbowe i urzędy celne powinny udzielać organom Funduszu Pracy na ich żądanie informacyj, dotyczących wymiaru i poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy.

§ 22. (1) Kontrola nad prawidłowym obliczaniem opłat, wymienionych w § 7 ust. (1) i (2) oraz w §§ 10, 12 i 15, jako też terminowym przekazywaniem tych opłat do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury) należy do wojewódzkiego biura Funduszu Pracy (ekspozytury). Jeżeli opłaty nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15, 18, 20 i 24 ustawy o Funduszu Pracy — wojewódzkie biuro Funduszu Pracy (ekspozytura) dokonywa z urzędu wymiaru i poboru tych opłat.

(2) Do wymiaru i poboru opłat, odsetek i odsetek ulgowych oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, pod względem trybu postępowania i właściwości władzy stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące wkładek za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia.

(3) Minister Opieki Społecznej w drodze zarządzenia może powierzyć określonym instytucjom prawnopublicznym wymiar i pobór opłat, wymienionych w § 7 ust. (1), w stosunku do niektórych kategoryj płatników lub na niektórych obszarach Państwa; w zarządzeniu tym zostaną określone zasady i tryb wykonywania powyższych czynności oraz wysokość odszkodowania za ich wykonywanie.

§ 23. (1) Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w §§ 11 i 16, przyznaje się gminom odszkodowanie w następującej wysokości procentowej od wpływów z opłat i odsetek:

1) 3%—przy opłatach od biletów wstępu,
2) 10% — przy opłatach od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, względnie 3% przy opłatach zryczałtowanych.

(2) Za czynności, związane z inkasowaniem opłat wymienionych w §§ 11 i 16, przyznaje się inkasującym odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

§ 24. Wpływy na rzecz Funduszu Pracy wraz z odsetkami, otrzymane w ciągu pierwszych piętnastu dni miesiąca, wpłacają: urzędy skarbowe, urzędy celne i zarządy gmin, po potrąceniu odszkodowania i ewentualnych zwrotów, na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dnia 20 tegoż miesiąca, a sumy otrzymane w drugiej połowie miesiąca — do dnia 5 następnego miesiąca.

§ 25. Kontrolę czynności, wynikających z rozporządzenia niniejszego a uskutecznianych przez gminy, bądź inne instytucje prawnopubliczne, wykonywa Fundusz Pracy, który również ustala formę okresowych rozrachunków.

§ 26. Przy ściąganiu należności Funduszu Pracy w drodze przymusowej stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych. W postępowaniu tym właściwe urzędy skarbowe, urzędy celne i zarządy gmin zastępują Fundusz Pracy jako wierzyciela, przy czym jednakże koszty, ponoszone w postępowaniu egzekucyjnym przez wierzyciela, obciążają Fundusz Pracy.

§ 27. Wkładki za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia i opłaty, wymienione w rozporządzeniu niniejszym, mogą być wpłacane bezpośrednio do wskazanych w rozporządzeniu niniejszym właściwych urzędów i instytucyj lub na ich rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności.

§ 28. (1) Odraczanie oraz rozkładanie na raty zapłaty zaległych opłat, nad którymi kontrola należy do właściwości wojewódzkich biur Funduszu Pracy i ich ekspozytur (§ 22), jako też umarzanie tych opłat z powodu nieściągalności, przysługuje Dyrektorowi Funduszu Pracy, który swe uprawnienia w tym względzie może przekazać w całości lub w części wojewódzkim biurom Funduszu Pracy i ich ekspozyturom.

(2) Zasady odraczania oraz rozkładania na raty zapłaty zaległych opłat, nad którymi kontrola należy do władz, wymienionych w §§ 20 i 21, jako też umarzania tych opłat z powodu nieściągalności, ustala właściwy Minister w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

IV. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 29. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

(2) Jednocześnie tracą moc:

1) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1932 r. w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Przemysłu i Handlu i Komunikacji o sposobie ściągania wkładek na rzecz Funduszu Bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 557) — oraz

2) rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 176), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 3 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 326) i rozporządzeniem z dnia 22 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 978).

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 grudnia 1937 r. Nr 83, poz. 604).

Załączniki do rozp. Min. Opieki Społ. z dnia 29 października 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 928).

Załącznik Nr 1
do § 2.

....
(Nazwa służbodawcy — zakładu pracy — imię i nazwisko pracodawcy)

....
(adres)

....
(Nr konta służbodawcy — zakładu pracy / pracodawcy)

Do
WOJEWÓDZKIEGO BIURA FUNDUSZU PRACY
Ekspozytura
w ....

DEKLARACJA NALEŻNOŚCI NA RZECZ FUNDUSZU PRACY.

W związku ze zwolnieniem służbodawcy / zakładu pracy / pracodawcy od obowiązku nadsyłania odpisów (wyciągów) list płacy przesyłam(y) poniższe zestawienie należności na rzecz Funduszu Pracy.

Okres płatniczy od .... do	Wkładki zabezpieczeniowe			Opłaty na rzecz Funduszu Pracy					Ogółem należności (opłaty i wkładki)	UWAGI
	Suma zarobków robotników brutto	Kwota należnych F. P. wkładek		od uposażeń i wynagrodzeń za pracę		od rent, emerytur i zaopatrzeń ponad 59 zł		Razem należne opłaty		
		Ogółem	W tym od sezonowych	Suma zarobków brutto łącznie z naturaliami	Kwota należnych opłat	Suma rent, emerytur i zaopatrzeń	Kwota należnych opłat			

W ostatnim dniu okresu, objętego powyższą deklaracją, w zakładzie było .... zabezpieczonych robotników, w tym .... sezonowych.

Pieczęć firmy i podpis ....

Załącznik Nr 2
do § 11.

Nazwa przedsiębiorstwa ....

WYKAZ OPŁAT OD BILETÓW WSTĘPU

za dzień .... miesiąca .... 19 ...... r.

Cena biletu	Stawka opłaty	Ilość sprzedanych biletów	Ogólna suma opłat
od 0.26 zł do 1 zł	5 gr		
od 1.01 zł do 2 zł	10 gr		
od 2.01 zł do 3 zł	20 gr		
od 3.01 zł do 4 zł	30 gr		
od 4.01 zł do 5 zł	40 gr		
powyżej 5 zł	50 gr		
Razem:			
2% za inkaso			
Pozostaje do zapłaty			

.... dnia .... 19 r.

Załącznik Nr 3
do § 17.

Nieruchomość Nr polic.................. położona przy ul.. w..

WYKAZ OPŁAT OD CZYNSZU ZA NAJEM MIESZKAŃ LUB BUDYNKÓW

za kwartał...................... roku......................

L. p.	Numer mieszkania (lokalu)	Osiągnięta suma czynszu		O p ł a t a		U W A G I
		zł	gr	zł	gr	
R a z e m						

.... dnia.. 19.......... r.

Załącznik Nr 4
do § 18.

....
(Organ prowadzący roboty)

.... dnia .... 19.......... r.

ZAŚWIADCZENIE Nr.........................

Na podstawie § 18 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 października 1937 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji o postępowaniu przy wymiarze i poborze należności na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 604) zaświadcza się niniejszym, że pracodawca — zakład pracy .... zamieszkały — mający siedzibę w.. wykonał w dniach.. 19.......... r. na poczet należnych zaległości podatkowych następujące świadczenia w naturze:

Rodzaj	Ilość	Cena	Wykonanie
		Razem zł	

Ogólna wartość świadczeń wynosi zł.................................. gr.......... (słownie zł...
.... gr............).

Zaświadczenie niniejsze zostało wydane celem przedstawienia kasie urzędu skarbowego (zarządowi gminy).

....
(podpis)

929

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1937 r.

w sprawie wprowadzenia w niektórych urzędach i podurzędach celnych wstępnego badania towarów.

Na podstawie art. 40 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam, co następuje:

§ 1. Przewidziane w art. 40 ust. 1 prawa celnego wstępne badanie zagranicznych towarów może być dokonywane przez strony w urzędach i podurzędach celnych, wyszczególnionych w spisie, dołączonym do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 3. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 grudnia 1934 r. (Monitor Polski z dnia 14 grudnia 1934 r. Nr 287, poz. 395 — przedruk w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 35, poz. 466 z 1934 r.), zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1936 r. (Monitor Polski z dnia 21 kwietnia 1936 r. Nr 93, poz. 174 — przedruk w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 11, poz. 347 z 1936 r.), zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1937 r. (Monitor Polski z dnia 18 marca 1937 r. Nr 63, poz. 92 — przedruk w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 10, poz. 321 z 1937 r.) oraz zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 września 1937 r. (Monitor Polski z dnia 15 września 1937 r. Nr 212, poz. 354 — przedruk w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 24, poz. 775 z 1937 r.).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1937 r. (Dz. Urz. Min Sk. poz. 929).

Spis urzędów i podurzędów celnych, w których może być dokonywane wstępne badanie towarów:

a) W okręgu Dyrekcji Ceł we Lwowie — Urzędy Celne: we Lwowie, Krakowie, Przemyślu, Śniatynie-Załuczu i Zdołbunowie;
b) w okręgu Dyrekcji Ceł w Mysłowicach — Urzędy Celne: w Bielsku, Cieszynie, Chebziu, Chorzowie wraz z podurzędem celnym Hajduki, Katowicach wraz z podurzędami celnymi Katowice Huta Baildona i Siemianowice, Lublińcu, Makoszowach, Olzie, Rudzie Śląskiej, Sosnowcu, Strzybnicy, Suminie i Zebrzydowicach;
c) w okręgu Dyrekcji Ceł w Poznaniu — Urzędy Celne: w Bydgoszczy, Drawskim Młynie, Chojnicach, Gdyni, Grudziądzu, Miasteczku, Lesznie, Łęce, Poznaniu, Rawiczu, Sośniach, Strzebielinie, Tczewie, Zbąszyniu i Zdunach;
d) w okręgu Dyrekcji Ceł w Warszawie — Urzędy Celne: w Białymstoku, Łodzi, Raczkach, Stołpcach, Turmoncie, Warszawie wraz z podurzędem celnym Dworzec Główny i Wilnie;
e) w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku — Urzędy Celne: Bhf Leegetor, Hafenkanal, Hauptbanhnhof z podurzędem celnym Ekspedycja Towarowa Langfuhr, Holm z podurzędem celnym Kaiserhafen, Freibezirk, Packhof, Weichselbahnhof z podurzędami celnymi Troyl i Vistula oraz Zoppot z podurzędem celnym Oliva.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 grudnia 1937 r. Nr 292, poz. 459).

930

ZARZĄDZENIE

Ministra Skarbu, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 9 grudnia 1937 r.

w sprawie powołania Komisji Rozbudowy Miast.

§ 1. Na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107)—powołuję, w porozumieniu z Panem Ministrem Spraw Wewnętrznych, Komisję Rozbudowy Miasta z dniem 15 grudnia 1937 r.

§ 2. Regulamin i skład Komisji Rozbudowy Miast ustalam w porozumieniu z Panem Ministrem Spraw Wewnętrznych w brzmieniu załączonym poniżej.

§ 3. Z dniem 15 grudnia 1937 r. traci moc obowiązującą regulamin Państwowej Rady Rozbudowy Miast, ogłoszony w Nr 71 Monitora Polskiego z dnia 26 marca 1929 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

REGULAMIN KOMISJI ROZBUDOWY MIAST.

§ 1. Komisja Rozbudowy Miast składa się— poza przewodniczącym — z 22 osób, a mianowicie:
a) z 4 przedstawicieli miast, w tym jeden przedstawiciel m. st. Warszawy,
b) po jednym przedstawicielu Związku Izb Przemysłowo-Handlowych, Związku Rewizyjnego Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych, Towarzystwa Reformy Mieszkaniowej, oraz Związku Zrzeszeń Właścicieli Nieruchomości:

c) po jednym przedstawicielu Stowarzyszenia Architektów Rzeczypospolitej Polskiej, Towarzystwa Urbanistów Polskich i Związku Inżynierów Budowlanych;
d) po jednym przedstawicielu Banku Gospodarstwa Krajowego, Funduszu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Towarzystwa Osiedli Robotniczych;
e) po 2 delegatów Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, po jednym delegacie Ministerstwa Spraw Wojskowych, Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwa Opieki Społecznej.

§ 2. Poza składem personalnym, wyszczególnionym w § 1, w posiedzeniach Komisji Rozbudowy Miast mogą brać udział z głosem doradczym osoby zaproszone przez przewodniczącego Komisji, a w szczególności przedstawiciele innych Ministerstw, jeżeli są zainteresowane w sprawach, będących przedmiotem obrad, dalej przedstawiciele producentów i konsumentów mieszkań, jak również organizacji fachowych i zawodowych poza wymienionymi w § 1.

§ 3. Przewodniczącym Komisji Rozbudowy Miast jest Prezes Banku Gospodarstwa Krajowego, a w jego nieobecności Wiceprezes tegoż Banku.

§ 4. Posiedzenia Komisji Rozbudowy Miast zwołuje przewodniczący według potrzeby, nie mniej jednak, jak raz na półrocze; poza tym na wniosek co najmniej 8 członków Komisji przewodniczący Komisji zwołuje Komisję w terminie przez siebie ustalonym, jednak nie później, jak w 30 dni od daty złożenia wniosku.

§ 5. Komisja władna jest do podejmowania uchwał przy obecności co najmniej 12 członków oprócz przewodniczącego.

Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów; w razie ich równości rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 6. Do zakresu działania Komisji Rozbudowy Miast należy:

1) rozważanie i opiniowanie:
a) programowych zagadnień w zakresie budownictwa mieszkaniowego,
b) projektów i wniosków, dotyczących:
   1) przepisów wykonawczych do obowiązującego rozporządzenia Prezydenta R. P. o rozbudowie miast, a w szczególności projektów regulaminów dla władz i instytucji, działających w zakresie wykonywania tej ustawy,
   2) zmian i uzupełnień ustawodawstwa o rozbudowie miast i innych obowiązujących rozporządzeń i przepisów, związanych z budownictwem mieszkaniowym,
c) spraw normalizacji budownictwa i elementów budowy, potanienia kosztów budowy domów mieszkalnych, materiałów budowlanych, bezpieczeństwa i higieny mieszkań i inspekcji mieszkaniowej;
d) zagadnień, dotyczących akcji finansowania budownictwa mieszkaniowego, a w szczególności zagadnień kredytowych, związanych z przeznaczeniem Państwowego Funduszu Budowlanego;
e) sprawozdań z akcji kredytowo-budowlanej i terenowej każdego ubiegłego roku oraz wniosków odnośnie planów i zasad tych akcji na lata przyszłe;
f) wszelkich innych spraw, związanych z budownictwem mieszkaniowym, które przewodniczący podda obradom Komisji, lub które zostaną wniesione na posiedzenie przez co najmniej 6 członków Komisji;

2) podejmowanie inicjatywy w kierunku skoordynowania polityki budowlano-mieszkaniowej władz i instytucji rządowych i samorządowych, jak również programów inwestycyjnych i innych poczynań, związanych z budownictwem mieszkaniowym.

§ 7. Dla zapewnienia ciągłości pracy Komisja Rozbudowy Miast wyłania ze swego grona Podkomisję Wykonawczą, składającą się z 7 osób, a mianowicie: po 2 delegatów Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych, oraz po 1 delegacie Ministra Spraw Wojskowych, Banku Gospodarstwa Krajowego i Związku Miast Polskich. Podkomisja Wykonawcza odbywa swe posiedzenia pod przewodnictwem delegata Banku Gospodarstwa Krajowego do Komisji Rozbudowy Miast według potrzeby, co najmniej jednak raz na 2 miesiące.

Do ważności uchwał Podkomisji konieczna jest obecność co najmniej 4 jej członków, a w tym conajmniej jednego delegata Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 8. Poza Podkomisją Wykonawczą Komisja Rozbudowy Miast może wyłonić ze swego grona specjalne podkomisje, zapraszając do współudziału w nich rzeczoznawców, nie należących do składu Komisji, celem przeprowadzenia specjalnych studiów, opracowania materiałów, wchodzących w zakres budownictwa mieszkaniowego, oraz zgłaszania wniosków w tych sprawach na plenum Komisji.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 grudnia 1937 r. Nr 289, poz. 453).

931

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1937 r.

w sprawie stosowania przez niektóre władze skarbowe instrukcji z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Na zasadzie § 127 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78)

oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340), zarządzam co następuje:

§ 1.

Wszystkie władze skarbowe, poza urzędami skarbowymi, stosować będą przy przymusowym ściąganiu należności, o których egzekucję mogą się zwracać do urzędów skarbowych na podstawie obowiązujących przepisów—postanowienia instrukcji z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Monitor Polski Nr 143, poz. 238).

§ 2.

Instrukcja egzekucyjna dla władz skarbowych z dnia 22 lipca 1932 r., ogłoszona w dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr 20 z 1932 r., stosowana będzie, poczynając od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia, tylko w urzędach skarbowych.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 1938 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

932

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 19 listopada 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o noszeniu i używaniu broni przez wartowników przedsiębiorstwa państwowego „Polski Monopol Tytoniowy".

Na podstawie art. 22 ust. 5 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) zarządza się co następuje:

§ 1.

Pracownicy przedsiębiorstwa państwowego „Polski Monopol Tytoniowy", których zadaniem jest ochrona mienia „Polskiego Monopolu Tytoniowego", tj. wartownicy i portierzy, w dalszym ciągu zwani wartownikami, mogą być uzbrojeni w krótką lub długą broń palną.

§ 2.

Wartownicy ci mogą nosić broń jedynie w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

W czasie noszenia broni obowiązani są oni posiadać przy sobie pozwolenie na tę broń, wydane dla pracownika Polskiego Monopolu Tytoniowego, a ponadto w razie pełnienia służby na zewnątrz zabudowań wspomnianego przedsiębiorstwa winni oni, o ile nie są w mundurach, nosić na lewym ramieniu białą opaskę z napisem „Wartownik P. M. T.".

§ 3.

Broń palną, naboje i pozwolenia na tę broń przechowują dyrektorzy (kierownicy) zakładów P. M. T. lub upoważnieni przez nich pracownicy— w lokalu zakładu P. M. T. pod zamknięciem i ponoszą odpowiedzialność w wypadku zagubienia lub dostania się tych przedmiotów do rąk osób niepowołanych.

§ 4.

Dyrektorzy (kierownicy) zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego lub upoważnieni przez nich pracownicy obowiązani są założyć i prowadzić ewidencję, w której dla każdego wartownika, upoważnionego do noszenia broni palnej, należy odnotować numer broni i pozwolenia na tę broń, przydzielonych wartownikowi, oraz każdorazowo ilość wydanych i zwróconych nabojów, datę i godzinę wydania i zwrotu broni palnej i nabojów.

§ 5.

Broń, naboje oraz pozwolenia na tę broń otrzymują wartownicy za pokwitowaniem w księdze ewidencyjnej (§ 4) bezpośrednio przed rozpoczęciem służby. Po ukończeniu służby broń, naboje i pozwolenia powinny być niezwłocznie zwrócone.

§ 6.

Wartownicy obowiązani są w chwili otrzymania broni palnej naładować ją i zabezpieczyć, a przy oddawaniu rozładować. Czynności te winny być wykonane z zachowaniem należytej ostrożności.

§ 7.

Przepisy §§ **1—6** nie mają zastosowania do broni, stanowiącej własność prywatną wartowników.

§ 8.

Pracownicy uprawnieni są do użycia broni w celu odparcia rzeczywistego i bezprawnego napadu lub zamachu, zagrażającego bezpośrednio ich życiu, życiu osób trzecich albo powierzonemu pracownikom mieniu Polskiego Monopolu Tytoniowego, jeżeli odparcie takiego napadu lub zamachu innymi środkami jest niemożliwe, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

Użycie broni dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy nie grozi ono bezpośrednim niebezpieczeństwem życiu osób postronnych.

§ 9.

Użycie broni może nastąpić tylko po przynajmniej jednorazowym ostrzeżeniu.

Jeżeli ze względu na okoliczności danego przypadku ostrzeżenie ustne jest niemożliwe, użycie broni może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Bez ostrzeżenia wolno użyć broni tylko wówczas, gdy wszelka zwłoka grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem życiu pracownika lub osób trzecich, albo narażiłaby Polski Monopol Tytoniowy na bezwzględną utratę mienia.

§ 10.

W razie konieczności użycia broni, należy, o ile to jest możliwe, starać się jedynie unieszkodliwić napastnika na tyle, ile tego wymagają okoliczności przypadku, a w razie zranienia napastnika zaopiekować się w miarę możności jego osobą.

§ 11.

Wartownik, który użył broni, winien o tym zawiadomić swego przełożonego najpóźniej po zejściu z posterunku. Ten ostatni powinien w każdym przypadku użycia broni przeprowadzić dochodzenia, czy użycie broni było zgodne z niniejszym zarządzeniem oraz instrukcją szczegółową, wydaną w wykonaniu niniejszego zarządzenia (§ 12).

Jeżeli użycie broni pociągnęło za sobą uszkodzenie ciała lub śmierć, przełożony wartownika winien o tym zawiadomić bezzwłocznie właściwy terytorialnie organ Policji Państwowej oraz wydać stosowne zlecenia dla udzielenia pomocy rannemu.

§ 12.

Obowiązki i prawa wartowników oraz ich przełożonych tudzież sposób wykonywania kontroli nad nimi w zakresie unormowanym przez niniejsze zarządzenie określi szczegółowo instrukcja, wydana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 grudnia 1937 r. Nr 284, poz. 441).

933

DECYZJA
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU
po porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych oraz Ministrem Skarbu i Spraw Wewnętrznych

z dnia 24 listopada 1937 r.

ustalająca prawo do ulg podatkowych „Elektrowni", Sp. z ogr. odp. w Monasterzyskach.

Na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o popieraniu elektryfikacji (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 633) ustalam, że „Elektrowni", Sp. z ogr. odp. w Monasterzyskach, służy przez lat dziesięć (10), licząc od dnia ogłoszenia niniejszej decyzji w Monitorze Polskim, prawo przewidziane w art. 2 ust. (1) p. 3 tegoż rozporządzenia, a mianowicie zwolnienie, z tytułu eksploatacji zakładu elektrycznego wytwórczo-rozdzielczego w Monasterzyskach, objętego uprawnieniem rządowym z 31 października 1935 r. Nr 268, od wszelkich podatków bezpośrednich państwowych i samorządowych oraz dodatków samorządowych do bezpośrednich podatków państwowych, z wyjątkiem dodatków samorządowych do podatku gruntowego, za objekty stanowiące przedmiot wyżej wymienionego uprawnienia.

Za Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) A. Rose,
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 grudnia 1937 r. Nr 291, poz. 455).

934

OBWIESZCZENIE
URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 grudnia 1937 r.

w sprawie wylosowanych numerów obligacyj serii II 4% państwowej renty złotej.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 czerwca 1937 r. o wypuszczeniu II serii 4% państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 342) zostało w dniu 1 grudnia 1937 r. wylosowanych do umorzenia 20 obligacyj po 10.000 zł w złocie każda, na ogólną sumę nominalną 200.000 złotych w złocie, oznaczonych następującymi numerami:

273	3097
525	3168
592	3178
1045	3392
1337	3800
1558	4358
1702	4430
1775	4802
2637	4841
2879	4979

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 grudnia 1937 r. Nr 286, poz. 446).

935

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 4 grudnia 1937 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694), zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 4 do 25 listopada 1937 r., umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr Nr	data wylos.	Nr Nr	data wylos.
977	— 10.XI.1937 r.	19985	— 18.XI.1937 r.
2603	— 10. „ „	28645	— 4. „ „
3194	— 18. „ „	29663	— 4. „ „
6285	— 25. „ „	29779	— 10. „ „
6732	— 18. „ „	30177	— 25. „ „
7007	— 25. „ „	31709	— 18. „ „
7819	— 4. „ „	32461	— 10. „ „
8595	— 10. „ „	33145	— 4. „ „
9193	— 25. „ „	33320	— 4. „ „
9487	— 10. „ „	34726	— 18. „ „
9890	— 25. „ „	37080	— 4. „ „
11959	— 4. „ „	37223	— 18. „ „
13329	— 18. „ „	39429	— 10. „ „
16257	— 25. „ „	39688	— 25. „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 grudnia 1937 r. Nr 286, poz. 447).

936

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 grudnia 1937 r.

w sprawie umorzenia 5-ej raty, płatnej 1 grudnia 1937 r. I serii 3% państwowej renty ziemskiej.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji serii I 3% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 337) podaje się do wiadomości, iż w dniu 1 grudnia 1937 r. zostały umorzone w drodze wykupu niżej podane obligacje I serii 3% państwowej renty ziemskiej na łączną sumę nominalną 260.000 zł w złocie, stanowiące 5-tą ratę umorzenia tej renty.

Od Nr	do Nr	szt.	Od Nr	do Nr	szt.
po 1000 zł					
5863	5869	7	14231		1
5875		1	14233		1
5881	5883	3	14235		1
5908	5909	2	14289	14292	4
5913	5934	22	14307	14309	3
5936	5989	54	14311	14312	2
5991	6000	10	17926	17968	43
6031		1		razem	243
13786	13787	2	**po 500 zł**		
13842		1	33816	33835	20
13970		1		razem	20
13974		1			
13981		1	**po 100 zł**		
14100	14102	3	40629	40632	4
14111	14127	17	42324	42389	66
14138	14175	38			
14184	14185	2		razem	70
14187	14189	3			
14191	14205	15			
14225	14228	4			

Ogółem 333 sztuki na sumę nominalnej wartości 260.000 zł.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 grudnia 1937 r. Nr 289, poz. 452).

937

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 grudnia 1937 r.

w sprawie umorzenia 2-ej raty, płatnej dnia 1 grudnia 1937 r., II serii 3% państwowej renty ziemskiej.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 maja 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, o emisji II serii 3% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 310) podaje się do wiadomości, iż w dniu 1 grudnia 1937 r. zostało umorzonych 31 sztuk obligacyj po 5.000 zł numery 67516 do 67546, 2 obligacje po 1.000 zł nnr 50001 i 50002 i 1 obligacja na 500 zł nr 15001, ogółem 34 obligacje na sumę nominalnej wartości 157.500 zł w złocie, stanowiące 2-gą ratę umorzenia tej renty.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 grudnia 1937 r. Nr 288, poz. 451).

938

UCHWAŁA KOMISJI OBROTU TOWAROWEGO

z dnia 20 listopada 1937 r.

w sprawie instrukcji o doręczaniu zaświadczeń walutowych na wywóz towarów za granicę i do W. M. Gdańska, obowiązkach eksporterów oraz kontroli wpływu i rozliczeń waluty eksportowej.

Na podstawie art. 1 ust. 2 i art. 2 ust. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnym Miastem Gdańskiem (Dz. Ust. R. P. Nr 36, poz. 279), rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 37, poz. 285) oraz art. 2 ust. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. Ust. R. P. Nr 84, poz. 582) Komisja Obrotu Towarowego postanawia, co następuje:

Celem wykonania przepisów § 1 i 2 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów za granicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. Ust. R. P. Nr 37, poz. 285) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem z dnia 16 czerwca 1936 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 46, poz. 338) Komisja Obrotu Towarowego wprowadza z dniem 1 stycznia 1938 r. dołączoną do niniejszej uchwały instrukcję o doręczaniu zaświadczeń walutowych na wywóz towarów za granicę i do W. M. Gdańska, obowiązkach eksporterów, oraz kontroli wpływu i rozliczeń waluty eksportowej.

Przewodniczący Komisji:
(—) *M. Sokołowski.*

Zastępca Przewodniczącego Komisji:
(—) *Jastrzębowski.*

Członek Komisji:
(—) *Cz. Bobrowski.*

Członek Komisji:
(—) *Adam Mantel.*

Sekretarz Generalny Komisji:
(—) *S. Sadowski.*

INSTRUKCJA

o doręczaniu zaświadczeń walutowych na wywóz towarów za granicę i do W. M. Gdańska, obowiązkach eksporterów oraz kontroli wpływu i rozliczeń waluty eksportowej.

OBJAŚNIENIA WSTĘPNE.

W rozumieniu niniejszej instrukcji:

Cudzoziemcem jest osoba fizyczna lub prawna, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę zagranicą, nie wyłączając zagranicznych oddziałów (filii, agentur, przedstawicielstw) przedsiębiorstw i instytucyj krajowych. Nie uważa się za cudzoziemców przedsiębiorstw i zakładów przemysłowych, handlowych itp., położonych na terytorium Polski, których zarządy lub właściciele mają miejsce zamieszkania lub siedzibę zagranicą, jak również znajdujących się w Polsce oddziałów (filii, agentur, przedstawicielstw) przedsiębiorstw i instytucyj zagranicznych.

Zagranicznymi środkami płatniczymi są pieniądze zagraniczne i dewizy.

Pieniędzmi zagranicznymi są monety, banknoty oraz wszelkie znaki pieniężne, opiewające na obcą walutę.

Dewizami są: weksle, czeki, asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat i przekazy oraz wszelkie inne należności, opiewające na walutę zagraniczną i płatne zagranicą. Dokument płatny zagranicą z konta zablokowanego przez zagraniczne władze dewizowe — nie jest dewizą w rozumieniu niniejszej instrukcji.

Towarem jest każdy przedmiot ruchomy, tak nowy jak i używany, bez względu na swe przeznaczenie.

Walutą eksportową jest należność od zagranicy za sprzedane zagranicą towary; zapłata tej należności powinna być umówiona tak, aby mogła nastąpić zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Transakcją zamienną jest transakcja, w której eksporter w zamian należności za wywieziony zagranicę towar otrzymuje inny towar z zagranicy.

Transakcją wiązaną jest transakcja, w której przywóz towaru z zagranicy uzależniony jest od wywozu innego towaru na podstawie zarządzenia właściwych władz.

Przez autonomię dewizową rozumie się prawo nadane generalnie danej organizacji lub instytucji przez Komisję Dewizową na zużywanie dewiz na cele określone w zezwoleniu Komisji Dewizowej.

Rachunkiem walutowym „E" jest konto firmy eksportującej zagranicę towary z surowca importowanego na ten cel, otwarte w banku dewizowym na podstawie specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej; firma, która uzyskała takie zezwolenie, ma prawo zatrzymać na rachunku walutowym „E", na pokrycie kosztów eksportu i należności za importowane surowce, określony procent waluty eksportowej, resztę zaś musi odprzedawać bankowi dewizowemu w myśl ogólnie obowiązujących przepisów.

Bankiem dewizowym jest Bank Polski, Polska Kasa Rządowa w Gdańsku oraz wszystkie banki, którym uprawnienia banków dewizowych nadał Minister Skarbu.

Świadectwem rozrachunkowym na wywóz jest dokument wydany przez upoważnioną do tego instytucję, a stwierdzający, że wywóz następuje w ramach układów rozrachunkowych.

Kompletem formularzy jest komplet obejmujący:

a) zgłoszenie wywozowe (egz. I),
b) zaświadczenie walutowe (egz. II),
c) kopię zaświadczenia dla Urzędu Celnego (egz. III),
d) kopię zgłoszenia wywozowego dla eksportera (egz. IV),
e) potwierdzenie banku dewizowego (egz. V),
f) rozliczenie transakcji eksportowej (egz. VI).

Instytucją — instytucja, upoważniona zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu do doręczania zaświadczeń walutowych.

A. WARUNKI DORĘCZANIA ZAŚWIADCZEŃ WALUTOWYCH.

Klauzula dewizowa w umowach eksportowych.

§ 1.

1) Zaświadczenie walutowe na wywóz towarów za granicę eksporter może otrzymać tylko wówczas, gdy należność za te towary ma być zapłacona w zagranicznych środkach płatniczych otrzymanych z zagranicy, co powinno być zastrzeżone w umowach kupna-sprzedaży i fakturach; wyjątek od tej zasady jest przewidziany w § 2.

2) Eksporterzy, zawierając transakcję eksportową z odbiorcami, u których są zadłużeni z jakichkolwiekbądź tytułów, są obowiązani upewnić się i zastrzec, że odbiorcy ich uregulują należności efektywnie, a nie skorzystają z możliwości zaliczenia wzajemnych należności; zaliczenie należności (kompensata) może nastąpić tylko za osobnym zezwoleniem Komisji Dewizowej lub w ramach przepisu § 2 pkt e).

§ 2.

Wyjątki od klauzuli dewizowej.

W następujących przypadkach eksporter może otrzymać zaświadczenie walutowe, pomimo zgłoszenia przez niego, iż należności za wywożony towar nie otrzyma w zagranicznych środkach płatniczych:

a) gdy zapłata ma nastąpić w złotych z zagranicznych rachunków wolnych;
b) gdy wywóz następuje w obrocie rozrachunkowym, nie kontrolowanym przy pomocy świadectw rozrachunkowych;
c) gdy eksporter przedkłada pozwolenie Komisji Dewizowej na otrzymanie należności w złotych z konta zablokowanego;
d) gdy — przy wywozie do obszaru W. M. Gdańska towarów kontrolowanych na granicy polsko-gdańskiej — eksporter zaznaczy w zgłoszeniu wywozowym, że towar jest przeznaczony na konsumcję wewnętrzną w Gdańsku; w tym przypadku eksporter jest obowiązany dopilnować, aby Izba Handlu Zagranicznego w Gdańsku w terminie do 6 miesięcy zawiadomiła P. I. R. o zużyciu tego towaru na wewnętrznym rynku gdańskim;
e) gdy eksporter przedkłada zezwolenie Komisji Obrotu Towarowego na dokonanie wymiennej transakcji (towar za towar) i zobowiązuje się w zgłoszeniu wywozowym przedstawić Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu w określonym terminie kwit celny przywozowy oraz kopię pozwolenia przywozu (kopia dla banku dewizowego), celem udowodnienia dokonania importu i uczynienia odpowiedniej wzmianki na wymienionych dokumentach;
f) gdy eksporter dostarcza towar na statki polskie na ich zaopatrzenie, a należność za ten towar otrzyma w złotych, co obowiązany jest udowodnić zamówieniem polskiej linii żeglugowej, lub potwierdzeniem pisemnym kapitana statku;
g) gdy eksporter wysyła towar do polskich placówek dyplomatycznych i konsularnych, a zapłatę otrzymuje w złotych w kraju, co obowiązany jest udowodnić zamówieniem Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ambasady, Poselstwa, Konsula-

tu lub potwierdzeniem tych instytucyj;

h) gdy eksporter zgłasza wywóz za granicę za zaliczeniem kolejowym (kasa kolejowa zawiadamia P. I. R. o wypłacie złotych z tytułu wysyłki towaru za zaliczeniem, podając w odpowiednim wykazie Nr zaświadczenia walutowego, którego wypłata dotyczyła); wywóz do obszaru W. M. Gdańska towarów kontrolowanych na granicy polsko-gdańskiej za zaliczeniem kolejowym, o ile te towary nie są przeznaczone na konsumcję gdańską, — jest dopuszczalny tylko w tym przypadku, gdy odbiorca towaru w Gdańsku zaofiaruje równowartość zaliczenia w dewizach Polskiej Kasie Rządowej w Gdańsku;

i) gdy eksporter zgłasza wywóz towaru za granicę za pobraniem pocztowym, zobowiązując się złożyć w P. I. R. odcinek dla odbiorcy przekazu, na którym urząd pocztowy wpisze numer zaświadczenia walutowego; ograniczenia co do wysyłki za zaliczeniem do Gdańska, zawarte w p. h), stosuje się analogicznie;

j) gdy eksporter zgłasza wywóz towaru płatnego międzynarodowym przekazem pocztowym, zobowiązując się do przedłożenia odnośnego odcinka przekazu bankowi dewizowemu w celu uzyskania potwierdzenia na egz. V (§ 11).

§ 3.

1) Jeżeli eksporterem jest cudzoziemiec (w rozumieniu przepisów dewizowych), to zaświadczenie walutowe może otrzymać pod warunkiem, że przedstawi dolny odcinek egz. V nabytego poprzednio kompletu zaświadczenia walutowego, na którym bank dewizowy potwierdził, że eksporter:

a) albo zaofiarował do skupu zagraniczne środki płatnicze przywiezione lub otrzymane z zagranicy, albo

b) należność za eksport została pokryta z zagranicznego rachunku wolnego, albo

c) otrzymał zezwolenie Komisji Dewizowej na inny sposób pokrycia należności za eksport (np. z konta zablokowanego).

2) W przypadku, gdy cudzoziemiec przywiózł ze sobą zagraniczne środki płatnicze i posiada na to „zaświadczenie o przywozie pieniędzy i walorów", wydane przez graniczne władze celne lub skarbowe (o czym te władze umieszczają wzmiankę w paszporcie) i część tych środków zużywa na zapłacenie eksportu, wówczas bank dewizowy powinien przed potwierdzeniem skupu dewiz na egz. V umieścić na „zaświadczeniu o przywozie pieniędzy i walorów" odpowiednią wzmiankę w tym celu, aby cudzoziemiec nie mógł wywieźć z powrotem na podstawie tego „zaświadczenia" całej przywiezionej kwoty.

3) Firmy gdańskie mogą otrzymywać zaświadczenia walutowe na ogólnych warunkach ustanowionych dla firm mających siedzibę w kraju.

Wywóz do krajów, z którymi obrót podlega kontroli przy pomocy świadectw rozrachunkowych.

§ 4.

Zaświadczenie walutowe na wywóz do krajów, do których wywóz podlega kontroli przy pomocy świadectw rozrachunkowych, może być doręczone tylko w tym przypadku, gdy eksporter w zgłoszeniu wywozowym:

a) zadeklaruje, iż należność za wywóz będzie pokryta w zagranicznych środkach płatniczych, otrzymanych z zagranicy, lub w formie wypłaty z zagranicznego rachunku wolnego, oraz

b) zrzeknie się prawa otrzymania zapłaty w drodze rozrachunku.

Wywóz w odprawie warunkowej.

§ 5.

1) Zaświadczenie walutowe na wywóz w odprawie warunkowej może być wydane pod warunkiem, że eksporter zobowiąże się na zgłoszeniu wywozowym przywieźć wywożony towar z powrotem i przedstawić kwit celny przywozowy.

2) Przy powrotnym wywozie za granicę towarów zagranicznych uszlachetnionych w Polsce (obrót uszlachetniający czynny) w zaświadczeniu walutowym może być zadeklarowana, jako wartość towaru, tylko kwota dewiz, przypadająca za uszlachetnienie; w tym przypadku eksporter powinien okazać kwit odprawy warunkowej przywozowej towaru uszlachetnionego, na dowód, iż za przywieziony towar dewizy nie były przekazane za granicę. W innych przypadkach powrotnego wywozu towarów uszlachetnionych, jako wartość towaru, którą eksporter obowiązuje się zaofiarować do skupu, należy wskazać rzeczywistą wartość uszlachetnionego (gotowego) towaru.

3) W zaświadczeniach walutowych, doręczonych na wywóz towarów naprawionych w kraju (powrotny wywóz w obrocie reparacyjnym czynnym) jako wartość towaru powinna być wskazana należność przypadająca za naprawę.

Wysyłka za granicę pod tytułem darmym i zwroty towarów zagranicznych.

§ 6.

1) Zaświadczenie walutowe na wysyłkę pod tytułem darmym i zwrot towarów zagranicznych doręcza Polski Instytut Rozrachunkowy i jego delegaci.

2) Instytucja, w zakresie swoich uprawnień, może doręczyć zaświadczenie walutowe na przed-

mioty wysyłane za granicę przez firmy eksportujące jako zwroty próbki, wzory, reklamy i t. p., o ile nie ma podejrzeń co do bezpłatnego charakteru wysyłki.

Wypełnienie zgłoszeń wywozowych.

§ 7.

1) Celem otrzymania zaświadczenia walutowego, eksporter powinien zgłosić wywóz przez wypełnienie kompletu formularzy zgłoszenia wywozowego, wykonanych nakładem Komisji Obrotu Towarowego i zaopatrzonych w numer kolejny.

2) Przy wypełnianiu zgłoszenia wywozowego eksporter jest obowiązany przestrzegać w szczególności następujących przepisów:

a) rubryki zgłoszenia wywozowego powinny być wypełnione czytelnie (o ile możności pismem maszynowym), stosownie do wskazówek podanych w formularzu;

b) nazwa towaru powinna być dokładnie określona w rubryce 2-ej z podaniem gatunku, tak, aby dane te pozwoliły na zorientowanie się co do ceny; jeżeli przesyłka składa się z różnych gatunków towaru, wówczas eksporter powinien dołączyć do zgłoszenia wywozowego specyfikację lub fakturę, wymieniającą dokładnie gatunki towaru, z podaniem ilości i ceny poszczególnego gatunku; w tym przypadku eksporter powinien wypisać w zgłoszeniu nazwy gatunków z dodatkiem „według specyfikacji".

c) w rubryce 4 (Wartość według faktury) **eksporter powinien podać całą wartość brutto wywożonego towaru, wymieniając wyraźnie warunki transakcji (np. loco, franko, f. o. b., c. i. f.).** Za wartość brutto uważa się sumę, którą odbiorca zagraniczny powinien postawić do dyspozycji eksportera, choćby część tej sumy odrazu była zużytkowana za granicą na koszty przewozu, składowego itp.; **wartość ta zatem obejmuje cenę towaru oraz koszty uboczne, jak koszty przewozu itd., poniesione przez eksportera. O ile eksporter otrzymał zaliczkę na eksport, zaliczki tej nie należy potrącać z wartości faktury.** Wskazanie ceny jednostkowej towaru (część pierwsza rubryki 4 zgłoszenia) jest w zasadzie obowiązkowe. W wyjątkowych przypadkach, za zgodą instytucji doręczającej, cena jednostkowa może nie być wskazana w zgłoszeniu wywozowym, np. przy wywozie towarów różnych gatunków (patrz p. b);

d) w rubryce 5 (Umówiony termin płatności) eksporter powinien podać co najmniej miesiąc, w którym zapłata ma nastąpić; w razie wysyłki towaru na skład, eksporter powinien podać, zamiast terminu umówionego, przewidywany termin zapłaty;

e) jeżeli eksporter nie może w chwili wysyłania towaru podać wartości brutto i kraju przeznaczenia z tego powodu, że towar jest wysyłany na skład, wówczas powinien podać przewidywaną sumę brutto wpływu za eksport, a ponadto w rubryce 7 (Kraj przeznaczenia) powinien umieścić wzmiankę: „Na skład do . . . . ";

f) eksporter, który wysyła towar do kraju rozrachunkowego, do którego wywóz nie podlega kontroli przy pomocy świadectw rozrachunkowych, a należność za towar ma otrzymać z konta clearingowego w kraju, powinien w rubryce 6 (Sposób i waluta zapłaty) podać: „W rozrachunku przez . . . . ", wymieniając instytucję rozrachunkową;

g) w razie wysyłki zagranicę pod tytułem darmym, należy w rubryce „Wartość" podać wartość orientacyjną wywożonego przedmiotu, a w rubryce 6-ej uczynić wzmiankę: „Bez zapłaty".

3) Eksporter (lub instytucja doręczająca) powinien umieszczać w zaświadczeniu walutowym Nr serii (instytucji) i Nr konta eksportera (nadany przez Polski Instytut Rozrachunkowy i podany eksporterowi do wiadomości przez instytucję doręczającą). Dane te należy wypisywać czytelnie w ten sposób, że po numerze serii następuje Nr konta, tak, aby obydwie numeracje były przez przebitkę widoczne na wszystkich sześciu egzemplarzach kompletu formularzy (patrz: Objaśnienia wstępne).

4) O wszelkich zmianach danych, dotyczących treści zgłoszenia wywozowego, zaszłych po doręczeniu zaświadczenia walutowego, eksporter obowiązany jest zawiadomić Polski Instytut Rozrachunkowy lub instytucję (patrz § 14) w momencie rozliczania należności za wywieziony towar.

Doręczanie zaświadczeń walutowych.

§ 8.

1) Instytucje, upoważnione zarządzeniami Ministra Przemysłu i Handlu do doręczania zaświadczeń walutowych, są obowiązane przed doręczeniem zaświadczenia walutowego sprawdzić, czy zgłoszenie wywozowe zostało należycie wypełnione i czy treść zgłoszenia odpowiada przepisom §§ 1 — 7.

Ponadto instytucje mają obowiązek sprawdzać, czy cena, termin płatności, sposób zapłaty itp., podane w zgłoszeniu wywozowym, odpowiadają warunkom sprzedaży danego artykułu na rynku zagranicznym lub zgadzają się z umową wówczas, gdy warunki umowne odbiegają od normalnych warunków sprzedaży i czy rozbieżność między warunkami normalnymi a umownymi jest uzasadniona.

2) Przed doręczeniem zaświadczenia walutowego instytucja wymieniona w ust. 1 powinna sprawdzić drogą wylegitymowania tożsamość

i miejsce zamieszkania eksportera, o ile okoliczności te nie są znane instytucji.

3) W razie wątpliwości, co do podanych w zgłoszeniu wywozowym warunków sprzedaży, instytucja wymieniona w ust. 1 może zażądać od eksportera przedstawienia umowy lub faktury oraz ewentualnie innych dokumentów, celem sprawdzenia tych warunków.

4) W razie stwierdzenia, iż zgłoszenie wywozowe nie odpowiada warunkom §§ 1—7, lub gdy eksporter odmawia udzielenia wyjaśnień, bądź okazania dokumentów, instytucja powinna odmówić doręczenia zaświadczenia walutowego; od decyzji odmownej eksporterowi służy prawo odwołania się do Komisji Obrotu Towarowego za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

5) Wszelkie poprawki w zgłoszeniu wywozowym powinny być uskutecznione przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wypisanie nowego, a ponadto powinny być omówione i potwierdzone na zgłoszeniu wywozowym przez eksportera, a na zaświadczeniu walutowym przez instytucję doręczającą.

6) Po sprawdzeniu zgłoszenia wywozowego instytucja wymieniona w ust. 1 zaopatruje zaświadczenie walutowe w datę wydania, pieczęć instytucji i podpis osoby upoważnionej do podpisywania i doręcza zaświadczenie walutowe eksporterowi.

Doręczanie zaświadczeń walutowych podpisanych in blanco.

§ 9.

1) Gdy warunki eksportu tego wymagają, instytucje upoważnione do doręczania zaświadczeń walutowych mogą doręczać eksporterom, zasługującym w zupełności na zaufanie, zaświadczenia walutowe podpisane in blanco, pod warunkiem, że eksporter złoży pisemne zobowiązanie:

a) przestrzegania przepisów niniejszej instrukcji w brzmieniu każdocześnie obowiązującym, a w szczególności przepisów §§ 1—7;
b) przesyłania instytucji wypełnionych i podpisanych zgłoszeń wywozowych niezwłocznie po wysłaniu lub złożeniu zaświadczeń walutowych do odprawy celnej;
c) zwrócenia niezużytych zaświadczeń walutowych niezwłocznie po upływie ich ważności, oraz na każdorazowe żądanie instytucji lub Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

2) Przed doręczeniem zaświadczeń walutowych podpisanych in blanco na kompletach formularzy powinny być wypisane: nazwisko lub firma oraz adres eksportera, numer konta eksportera, numer serii i data doręczenia zaświadczenia walutowego.

3) Instytucje, które doręczają zaświadczenia walutowe podpisane in blanco, powinny prowadzić osobną ewidencję zaświadczeń wydanych in blanco, w której należy notować: nazwiska eksporterów, numery zaświadczeń wydanych, datę wydania oraz numery zaświadczeń wykorzystanych i zwróconych.

4) Doręczanie cudzoziemoom (§ 3 ust. 1—3) zaświadczeń walutowych podpisanych in blanco nie jest dozwolone.

B. KONTROLA WPŁYWU WALUTY EKSPORTOWEJ.

Obowiązki eksporterów.

§ 10.

1) Eksporter obowiązany jest zaofiarować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu, niezwłocznie po otrzymaniu, całą należność za sprzedane za granicą towary, bądź zaliczkę otrzymaną na poczet tej należności. Wszelkie potrącenia z tej należności są dozwolone tylko w ramach zezwoleń generalnych lub indywidualnych Komisji Dewizowej.

2) Celem udowodnienia zaofiarowania do skupu należności za sprzedany za granicą towar eksporter jest obowiązany:

a) uzyskać potwierdzenie banku dewizowego w sposób przewidziany w § 11 niniejszej instrukcji;
b) dokonać rozliczenia transakcji eksportowej i potrąceń z należności za sprzedany towar w sposób przewidziany w § 12 niniejszej instrukcji;
c) na żądanie instytucyj powołanych do kotroli wpływu waluty eksportowej (§ 14) okazywać wszelkie księgi i dokumenty oraz udzielać żądanych wyjaśnień.

Potwierdzanie skupu waluty eksportowej.

§ 11.

1) Potwierdzenie zaofiarowania do skupu należności lub zaliczki na poczet należności za sprzedane za granicą towary powinno być uskutecznione na egz. V kompletu formularzy zgłoszenia wywozowego.

2) Obowiązek uzyskania potwierdzenia na egz. V istnieje również wówczas:

a) gdy eksporter otrzymuje należność w złotych w przypadkach przewidzianych w § 2 pkt a), b), c), j);
b) gdy eksporter na podstawie generalnego lub indywidualnego zezwolenia Komisji Dewizowej otrzymane z zagranicy zagraniczne środki płatnicze odprowadza na specjalny rachunek walutowy (autonomia dewizowa, rachunek walutowy „E" — patrz: Objaśnienia wstępne).

3) Potwierdzenie wpływu waluty eksportowej z za granicy przez bank dewizowy powinno nastąpić z reguły na tym egz. V kompletu formularzy, który posiada ten sam numer, co zaświadczenie walutowe (egz. II).

4) Jeżeli eksporter otrzymuje należność z zagranicy ratami za towar wywieziony na podstawie jednego zaświadczenia walutowego, wówczas bank potwierdza skup każdej raty na oddzielnym egz. V, na którym należy podać Nr zaświadczenia walutowego, którego wpływ dotyczy, oraz Nr serii i konta (jak w ust. 3).

5) W przypadku, gdy eksporter dostarcza do banku walutę z wywozu bez zaświadczeń walutowych, wówczas na oddzielnym egz. V powinien podać Nr rejestracyjny lub inny Nr, który pozwoli Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu utożsamić wpływ z dokonanym wywozem (np. Nr świadectwa rozrachunkowego łamany przez nazwę kraju — przy dostarczaniu do banku dewiz za koszty przewozu do kraju rozrachunkowego).

6) Eksporter, który otrzymuje należność z zagranicy jednorazowo za wywozy dokonane na podstawie szeregu zaświadczeń walutowych, może uzyskać potwierdzenie zaofiarowania do skupu całego wpływu na jednym egz. V, zaopatrując go w Nr serii i konta (patrz ust. 3).

7) Za zgodą instytucji (§ 14) eksporter może uzyskiwać od banku dewizowego potwierdzenie wpływu waluty eksportowej za okres miesięczny (kalendarzowy). Potwierdzenia banku dewizowego wydane eksporterowi za okres miesięczny powinny wymieniać numer konta eksportera nadany przez Polski Instytut Rozrachunkowy oraz rodzaj waluty eksportowej, jak np. dewizy, złote z zagranicznych rachunków wolnych itd., według wzoru ustalonego w porozumieniu z Polskim Instytutem Rozrachunkowym. Jeżeli eksporter ma prawo uzyskać potwierdzenie okresowo o wpływie należności, które podlegają kontroli kilku instytucyj, wówczas powinien żądać potwierdzenia okresowego oddzielnie dla sum odpowiadających wywozowi kontrolowanemu przez poszczególne instytucje. Banki dewizowe mogą wystawiać tylko raz potwierdzenia okresowe, obejmujące całość waluty eksportowej, która wpłynie w danym okresie miesięcznym, nie mogą natomiast w przypadku wystawienia potwierdzenia okresowego potwierdzać wpływu na egz. V części lub całości waluty, objętej potwierdzeniem okresowym.

8) Eksporter, który nie może dostarczyć waluty w terminie wymienionym w zgłoszeniu wywozowym, powinien niezwłocznie zawiadomić Polski Instytut Rozrachunkowy wzgl. instytucję (§ 14) o przyczynach zwłoki, podając przewidywane nowe terminy odprowadzenia waluty, a dowody uzasadniające zwłokę zachować dla kontroli Polskiego Instytutu Rozrachunkowego wzgl. instytucji (§ 14) lub przesłać je na żądanie.

Eksporterzy, którym Polski Instytut Rozrachunkowy wzgl. instytucja zezwoliła na rozliczanie należności eksportowych za okresy miesięczne (stosownie do przepisów § 12 ust. 3). mogą zawiadamiać Polski Instytut Rozrachunkowy wzgl. instytucję o prolongacie terminu zapłaty i jej przyczynach na rozliczeniu miesięcznym. Polski Instytut Rozrachunkowy wzgl. instytucja może uznać dowody uzasadniające niemożność dostarczenia waluty za niewystarczające i utrzymać w mocy pierwotny termin zapłaty należności eksportowej. W razie stwierdzenia przez instytucję, iż eksporter, pomimo utrzymania przez instytucję pierwotnego terminu zapłaty, nie odprowadził do skupu waluty eksportowej, jest ona obowiązana zawiadomić o tym niezwłocznie Polski Instytut Rozrachunkowy.

Rozliczanie transakcyj eksportowych.

§ 12.

1) Eksporterzy są obowiązani dokonać rozliczenia transakcji i potrąceń z należności za sprzedany towar według wzoru dołączonego do kompletu formularzy zgłoszenia wywozowego. Rozliczenie może obejmować należność za wywóz dokonany na podstawie bądź jednego zaświadczenia walutowego, bądź szeregu zaświadczeń, których numery powinny być w rozliczeniu wyszczególnione;

2) Rozliczenie powinno nastąpić niezwłocznie po dokonaniu obrachunku z odbiorcą zagranicznym.

3) Za zgodą Polskiego Instytutu Rozrachunkowego lub instytucji (§ 14) eksporter może rozliczać należności eksportowe za okresy miesięczne (okresy kalendarzowe), podając do 10-go każdego następnego miesiąca:

a) numery zaświadczeń walutowych, objętych rozliczeniem miesięcznym,
b) wysokość wpływów, które na podstawie faktury, umów itp. powinny wpłynąć w rozliczonym okresie;
c) wysokość wpływów waluty eksportowej potwierdzonej przez bank dewizowy za rozliczany okres;
d) potrącenia z waluty eksportowej;
e) wytłumaczenie różnicy pomiędzy przewidywanymi wpływami a walutą potwierdzoną przez banki dewizowe i potrąceniami, t. j. podanie sumy, która zalega jeszcze z rozliczenia okresu u odbiorców zagranicznych (wyjaśnienia).

Formę tego rozliczenia i jego dokładną treść ustali Polski Instytut Rozrachunkowy.

4) Eksporterzy powinni ze starannością dobrego kupca przechowywać dokumenty stwierdzające potrącenia z waluty eksportowej (frachty, rozliczenia prowizyjne, rachunki za składowe, kwity ubezpieczeniowe itp.), a na żądanie powinni je przesłać do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego wzgl. instytucji (§ 14).

5) Rozliczenia przewidziane w niniejszym paragrafie eksporterzy są obowiązani przesyłać do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego. W przypadku powierzenia kontroli rozliczeń waluty eksportowej instytucji doręczającej zaświadczenia walutowe (§ 14), eksporter powinien rozliczenia przesyłać do tej instytucji, jeżeli zaświadczenia walutowe, które są objęte rozliczeniem, zostały mu doręczone przez tę instytucję.

Zaliczki.

§ 13.

1) Zaliczki na eksport jeszcze nie dokonany eksporter obowiązany jest niezwłocznie po otrzymaniu zaofiarować do skupu i uzyskać potwierdzenie na egz. V bez numeru zaświadczenia walutowego. W tym przypadku eksporter powinien wypisać na tym egz. V nr serii organizacji, od której ma otrzymać zaświadczenie walutowe, numer swego konta, nadany przez Polski Instytut Rozrachunkowy i podany eksporterowi do wiadomości przez instytucję doręczającą, oraz umieścić wzmiankę: „Zaliczka na eksport nie dokonany".

2) Jeżeli eksporter za zgodą instytucji może uzyskiwać potwierdzenie wpływu waluty eksportowej za okres miesięczny (w myśl przepisów § 11 ust. 7), wówczas skup zaliczek otrzymanych na eksport nie dokonany powinien być potwierdzony przez bank dewizowy nie na egz. V, lecz na potwierdzeniu okresowym z zaznaczeniem, że dane wpływy stanowią zaliczki na eksport nie dokonany.

3) Rozliczenie zaliczek powinno nastąpić niezwłocznie po dokonaniu eksportu i obrachunku z odbiorcą zagranicznym w myśl przepisów § 12.

INSTYTUCJE UPOWAŻNIONE DO WYKONYWANIA KONTROLI WPŁYWU I ROZLICZEŃ WALUTY EKSPORTOWEJ.

§ 14.

1) Polski Instytut Rozrachunkowy prowadzi kontrolę wpływu waluty eksportowej i rozliczeń eksporterów.

2) Polski Instytut Rozrachunkowy upoważniony jest do badania ksiąg instytucyj oraz poszczególnych eksporterów, jak również dokumentów i wszelkich materiałów odnoszących się do transakcyj eksportowych. Kontrolę tę Polski Instytut Rozrachunkowy wykonywać może przez delegowane przez siebie osoby.

3) Na zlecenie Komisji Obrotu Towarowego Polski Instytut Rozrachunkowy może przy wykonywaniu czynności kontrolnych korzystać z usług instytucyj doręczających zaświadczenia walutowe. W takim przypadku wszelkie dowody i rozliczenia (§ 12) powinien eksporter składać na żądanie danej instytucji. Nie zwalnia to jednak eksportera od obowiązku okazania dokumentów Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu na jego żądanie.

4) Instytucja, która podjęła się wykonywania czynności z zakresu kontroli wpływu waluty eksportowej, bada, czy suma należności otrzymanej z zagranicy oraz złożone rozliczenia należności, zawierające potrącenia (np. wydatki zagraniczne, bonifikaty, manca itp.) odpowiadają warunkom sprzedaży, zwyczajom handlowym — lub wynikają z innych okoliczności faktycznych.

5) Instytucja może zastosować sankcje, wyrażające się w odmowie doręczania zaświadczeń walutowych w stosunku do eksportera, który — po uprzednim wyznaczeniu odpowiedniego terminu przez instytucję — odmawia udzielenia wyjaśnień i okazania dokumentów, koniecznych dla wykonania kontroli wpływu waluty eksportowej. Instytucja powinna natychmiast zawiadomić za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego Komisję Obrotu Towarowego o wstrzymaniu doręczania zaświadczeń walutowych. Ostateczna decyzja o odmowie doręczania zaświadczeń walutowych firmom eksportowym należy do Komisji Obrotu Towarowego.

C. OPŁATY K. O. T.

§ 15.

1) Instytucje pobierają opłaty na rzecz Komisji Obrotu Towarowego w wysokości określonej w zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 stycznia 1937 r. (Monitor Polski nr 21, poz. 33).

2) Z reguły pobiera się opłatę za komplet formularzy zgłoszenia wywozowego: Komplet, którego pierwsza strona ma kolor różowy, dotyczy przesyłek o wartości nie przekraczającej zł 200.— oraz przesyłek drzewa opałowego, przy których opłata wynosi zł 0.50. Komplet, którego pierwsza strona ma kolor zielony, dotyczy wszystkich innych przesyłek, przy których opłata wynosi 1 zł.

3) W sprawie kompletów formularzy instytucja winna korespondować z Polskim Instytutem Rozrachunkowym, który te druki rozsyła.

4) Instytucja otrzymując formularze z Polskiego Instytutu Rozrachunkowego powinna z góry wpłacić całą należność za te druki na rachunek Komisji Obrotu Towarowego w P. K. O. nr 260, zawiadamiając ją o tym i zaznaczając na odwrocie odcinka P. K. O., iż zapłata dotyczy kompletów formularzy zgłoszeń wywozowych.

5) O ile na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu istnieje, po stwierdzeniu wagi dokonanego wywozu, przyczyna do pobrania wyższej kwoty niż gr 50 lub 1 zł, należy pobrać odpowiednią dopłatę.

6) Instytucja pobiera dopłaty w gotówce i wpłaca je co miesiąc na konto Komisji Obrotu Towarowego, zaznaczając jednocześnie na odwrocie odcinka P. K. O., iż wpłata dotyczy dopłat na rzecz Komisji Obrotu Towarowego.

7) Na podstawie specjalnego zezwolenia Komisji Obrotu Towarowego eksporterzy, którzy otrzymują zaświadczenia walutowe w instytucji, mogą uiszczać dopłatę bezpośrednio na konto Komisji Obrotu Towarowego w P. K. O. nr 260, zaznaczając na odwrocie blankietu P. K. O., jaki jest tytuł wpłaty, oraz wymieniając nazwę instytucji która doręczyła zaświadczenie (o ile możności wymieniając także numery zaświadczeń walutowych, których wpłata dotyczy).

8) Komisja Obrotu Towarowego może umówić się z instytucją doręczającą zaświadczenia walutowe co do innego sposobu pobierania opłat za zaświadczenia walutowe, w ramach przepisów za-

rządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 22 stycznia 1937 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych (Monitor Polski nr 21, poz. 33).

9) W razie zwrotu uszkodzonych lub wypełnionych a niezużytych kompletów formularzy, można otrzymać wzamian nowe.

D. PRZEPISY PORZĄDKOWE.

§ 16.

Z końcem każdego miesiąca instytucja przesyła do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego wszystkie zgłoszenia wywozowe, złożone przez eksporterów w związku z doręczeniem zaświadczeń walutowych, dołączając jednocześnie wykaz numerów tych zgłoszeń. Nie dotyczy to tych instytucyj, które na podstawie upoważnienia Polskiego Instytutu Rozrachunkowego będą prowadziły całkowitą kontrolę rozliczeń waluty eksportowej (§ 14).

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 grudnia 1937 r. Nr 294, poz. 462).

939

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1937 r.

L. D. III. 14949/4/37

w sprawie dowodów przychodowych na wpływy z tytułu grzywien wymierzanych przez władze administracji ogólnej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Kas Urzędów Skarbowych.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja b.r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) uległy częściowej zmianie niektóre postanowienia o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych. W wyniku tych zmian sporządzanie i wysyłanie upomnień należy do obowiązku tych władz (urzędów), które dokonywują wymiaru należności, podlegających przymusowemu ściągnięciu a nie do organów skarbowych, jak to dotychczas miało miejsce.

Celem umożliwienia starostwom prawidłowego i terminowego wykonywania czynności związanych ze sporządzaniem i wysyłaniem upomnień jak również nadsyłaniem we właściwym czasie organom skarbowym wniosków egzekucyjnych, Ministerstwo Skarbu poleca zgodnie z zasadą wyrażoną w ust. 7 § 63 przepisów rach.-kasowych dla władz, aby kasowe dowody przychodowe, dotyczące uiszczeń grzywien, wymierzanych przez starostwa, odsyłały kasy urzędów skarbowych nie jak dotychczas do urzędów wojewódzkich, a bezpośrednio do właściwych starostw. Dowody odsyłać należy **co pół miesiąca,** przy czym za pierwszą połowę miesiąca winny być dowody odesłane najpóźniej do dnia 17 danego miesiąca, zaś za drugą połowę — w terminie przewidzianym w ust. 1 § 83 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych. Dowody należy przesyłać starostwom przy wykazach szczegółowych. **W tym celu na wpływy z tyt. grzywien będą kasy zakładały osobne wykazy szczegółowe, wypełniając je w dwóch egzemplarzach przez kalkę.** Po upływie 1-ej połowy miesiąca należy wykaz podsumować, przenosząc wyprowadzoną sumę do wykazu na 2-ą połowę miesiąca. W wykazie za 2-ą połowę miesiąca należy wyprowadzić prócz sumy półmiesięcznej również sumę za cały miesiąc.

Dowody przychodowe na wpływy dotyczące innych tytułów dochodów budżetowych cz. 7, administrowanych przez urzędy wojewódzkie przesyłane będą wraz z dotyczącym wykazem szczegółowym w sposób dotychczasowy — właściwemu urzędowi wojewódzkiemu z dołączeniem drugich egzemplarzy wykazów szczegółowych na wpływy z tytułu grzywien, po uprzednim wyprowadzeniu ogólnej łącznej sumy dochodów.

Wyżej wskazany tryb postępowania stosować należy, poczynając od dnia 1-go stycznia 1938 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

940

OKÓLNIK C 106 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 grudnia 1937 r.

L. D. IV. 28092/3/37

o uzupełnieniu okólnika L. D. IV. 18063/3/37 w sprawie ogólnego pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na przywóz niektórych towarów z zagranicy.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W okólniku C. 60 Ministerstwa Skarbu z dnia 26 lipca 1937 roku L. D. IV. 18063/3/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 19, poz. 662), uzupełnionym okólnikiem C. 78 Ministerstwa Skarbu z dnia 31 sierpnia 1937 roku L. D. IV. 19221/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 758) punkt 8 w rubryce „Nazwa towaru" otrzymuje brzmienie następujące:

„Bawełny, odpadków i wyczeszek bawełnianych, oprócz osobno wymienionych, — surowych; końców tkackich bawełnianych, stanowiących krótkie splątane, często różnokolorowe kawałki przędzy, — za pozwoleniami Ministra Skarbu . . . .".

Ponadto w powołanej rubryce dodaje się uwagę następującej treści:

„Uwaga do pkt. 8. Ogólne pozwolenie na przywóz nie dotyczy materiału włóknistego „kapok".

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

941

OKÓLNIK C 107 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1937 r.

L. D. IV. 25553/3/37

w sprawie zaświadczeń na wolny od cła wywóz drewna drogą morską.

Do

Dyrekcji Ceł w Poznaniu i Gdańsku, Urzędu Celnego w Gdyni, Urzędów Celnych położonych na obszarze Dyrekcji Ceł w Gdańsku, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia, że wywożone za granicę drogą morską:

a) drewno iglaste tarte wzdłuż, przynajmniej z dwóch stron (belki, bale, krawędziarki, deski łaty itp. z wyjątkiem sliprów, podkładów kolejowych i klepek), chociażby heblowane lecz inaczej nieobrobione — poz. 18 t. c. wywozowej;

b) slipry, podkłady kolejowe, mostownice, podrozjezdnice, timbry i belki angielskie — wszystko z drzew iglastych, ciosane lub tarte, nasycone lub nienasycone — poz. 19 t. c. wywozowej

— mogą być zwalniane od cła wywozowego na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu zaopatrzonych w przekątną. Zaznacza się, że poza przekątną zaświadczenia te w niczym nie różnią się od zaświadczeń, służących za podstawę do zwolnienia od cła przy wywozie drogą lądową.

2) Do wydawania wspomnianych zaświadczeń (z przekątną) upoważnione są:

a) na drewno wymienione w pkt. 1 lit. a) — Sekcja eksportowa materiałów tartych z drzew iglastych w Gdyni ul. S-to Jańska Nr 53 oraz Sekcja eksportowa materiałów tartych z drzew iglastych Związku Gdańskich Eksporterów Drewna (Verein Danziger Holzexporteure) w Gdańsku, Langgasse Nr 44;

b) na drewno wymienione w pkt. 1 lit. b) — Ekspozytura Komitetu Eksportowego Sliprów i Podkładów w Gdańsku, Elisabethwall 9.

3) W przypadkach kiedy do urzędu celnego nadejdzie drewno (pkt. 1 lit. a i b), zaopatrzone w odpowiednie zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu bez przekątnej, strona powinna te zaświadczenia zamienić w wyżej wymienionych instytucjach na zaświadczenia z przekątną.

4) Zaznacza się, że deszczułki z drewna iglastego tartego, pocięte na odpowiednie wymiary do wyrobu opakowań, chociażby heblowane lecz inaczej nieobrobione, nawet powiązane w wiązki (tak zwane komplety skrzynkowe) podlegają cłu według poz. 18 t. c. wywozowej (okólnik Min. Skarbu z dnia 26 października 1935 r. L. D. IV. 30458/2/35 — Dzien. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 687 z 1935 r.). W związku z powyższym przy wywozie drogą morską należy te deszczułki traktować jak drewno określone pod pkt. 1 lit. a), przy jednoczesnym zachowaniu postanowień okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 11 lutego 1937 r. L. D. IV. 2667/3/37 (Dzien. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 149 z 1937 r.).

5) Powyższe nie dotyczy drewna (pkt. 1 lit. a i b) wywożonego przez Administrację Lasów Państwowych, które to drewno, przy wywozie drogą morską, może być zwalniane od cła na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu — również bez przekątnej.

6) Okólnik niniejszy należy stosować od dnia 1 stycznia 1938 r.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowic*

942

OKOLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1937 r.

L. D. V. 12314/1/37.

w sprawie wzoru księgi gospodarczej dla właścicieli nieruchomości budynkowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że uznało opracowany przez Związek Księgowych w Polsce w Warszawie wzór księgi gospodarczej właścicieli nieruchomości budynkowych wraz z objaśnieniami (załączony do niniejszego okólnika) — za odpowiadający przepisom § 80 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

Załącznik 1 do okólnika Min. Skarbu z dnia 14 grudnia 1937 r. L. D. V. 12314/1 37.

KSIĘGA GOSPODARCZA

dla właścicieli nieruchomości budynkowych

na rok 19.........

....
Nazwisko i imię właściciela(i)

....
Miejsce zamieszkania

Nieruchomość położona w ....
ul. .... Nr.............. hip. ....

Podstawa amortyzacji

Data wpisu	OPISANIE NIERUCHOMOŚCI			Rok wzniesienia a) budynku b) części nowej budynku	Suma kosztów budowy (Waluty obce przeliczyć należy na złote)	Data nabycia budynku lub części	CENA KUPNA nieruchomości (części nieruchomości) lub wartość szacunkowa nieruchomości przyjęta za podstawę wymiaru podatku spadkowego		WARTOŚĆ UBEZPIECZENIOWA z roku następnego po nabyciu lub wybudowaniu		WARTOŚĆ SZACUNKOWA nieruchomości lub części z okresu budowy lub nabycia ustalona przez biegłych
	Obszar placu	Wyszczególnienie budynków ze wskazaniem materiału oraz przeznaczenia budynków					łącznie z wart. placu	wartość placu	bez fundamentu	wartość fundamentu	
		Nr. kol.	1. a) murowany b) drewniany lub t.zw. mur pruski 2. a) mieszkalny b) gospodarczy c) fabryczny								
1	2	3		4	5	6	7		8		9

Zadłużenia

Nr kol.	Nazwa Instytucji Kredytowej lub nazwisko wierz. prywatn.	Forma kredytu	Suma długu	Wysokość oprocentowania	Wysokość rat	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7

Przychody Kasy

Miesiąc	Dzień	Nr dowodu	TREŚĆ	Suma ogólna	PRZYCHODY		
					Podlegające opodatkowaniu		Niepodl. opodatk.
					Komorne	Inne doch	
1	2	3	4	5	6	7	8

Rozchody

Miesiąc	Dzień	Nr dowodu	TREŚĆ	Suma ogólna	ROZCHODY		
					Woda	Centralne ogrzewanie	Oświetlenie i winda
1	2	3	4	5	6	7	8

Kasy

POTRĄCALNE OD PRZYCHODU PODATKOWEGO								Rozchody niepotrącalne od przychodu podatkowego		
Wywóz śmieci, opłaty kanałowe, kominiarz, porządki	Dozorca	Koszty adm. (administrator, rządca, meldunki)	Remonty i naprawy	Ubezpieczenia	Drobne koszty	Podatki i świadcz. socjalne	Procenty	Inwestycje	Podjęte przez właściciela	Inne wydatki niepotrąc.
9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19

Księga Komornego

LOKAL Nr ....
Ilość i rodzaj pomieszczeń

Lokatorzy	Nr	Nazwisko i imię	Czas wynajęcia lub ważność umowy
	1		
	2		
	3		

UWAGI

Komorne w 1914 r.

Warunki najmu	Nr	MIESIĘCZNIE Komorne	Centr. ogrz.	Winda	Woda	Remont	Razem
	1						
	2						
	3						

Należne komorne rok 19........		UISZCZENIA					Odpisy z tytułu nieściągalności lub innych przyczyn	Przeniesienia w końcu roku na rok następny	
Suma	Okres	Data	Nr dowodu	„G" Gotówką / „W" Wekslami	Nazwisko i imię lub nazwa firmy	Suma		Zaległość	Nadpłata
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
					Zaległość — Nadpłata				
	Styczeń								
	Luty								
	Marzec								
	Kwiecień								
	Maj								
	Czerwiec								
	Lipiec								
	Sierpień								
	Wrzesień								
	Październik								
	Listopad								
	Grudzień								
	należne komorne za rok bez zaległości				RAZEM				
	Razem z zaległością lub po potrąceniu nadpłaty								

Księga Weksli

Nr kolejny	Data		Nr dowodu	Nazwisko i imię lub nazwa firmy	Data płat.	Suma wekslu	Wydano lub protest	Uwagi:
	Miesiąc	Dzień						
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Księga Rozrachunków z Wierzycielami i Dłużnikami.

....

....

Miesiąc	Dzień	Nr dowodu	Wyszczególnienie	Obroty		Salda Wn./Ma
				Winien	Ma	
1	2	3	4	5	6	7

Księga Akceptów

Nr kolejny	Data	Nr dowodu	TREŚĆ	Data płatności	SUMA	
					Wydane wierzycielom	Wykupione lub zwrócone przez wierzycieli
1	2	3	4	5	6	7

Zestawienie szczegółowe z Księgi Komornego

Nr lokalu	Nazwisko i imię lub nazwa firmy	KOMORNE						
		Zaległe / Nadpłacone	Należne za rok bieżący	Razem	Wpłacone w 19...... r.	Odpisane z tytułu nieściągalności lub innych powodów	Przeniesione na rok następny, jako	
							zaległe	nadpłac.
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Tabela Amortyzacyjna.

Nr	NAZWA I RODZAJ	Rok nabycia lub wybudowania	Podstawa amortyzacji	Stopa amortyzacji	Kwota rocznego odpisu za rok 19......	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7

Obliczenie strat i zysków za rok kalendarzowy 19.........

Nr kol.	Rozchody	Sumy	Nr kol.	Przychody	Sumy
1	3	3	4	5	6
	Koszty utrzymania nieruchomości:			Dochody:	
1	Woda		1	Wpływ komornego . . .	
2	Centralne ogrzewanie . .		2	Inne wpływy	
3	Oświetlenie i winda . .			(Strata)	
4	Wywóz śmieci, opłaty kanałowe, kominiarze, porządki				
5	Dozorca				
6	Koszty administracyjne (administrator, rządca, meldunki)				
7	Remonty, naprawy . . .				
8	Ubezpieczenia				
9	Drobne koszty				
10	Podatki i świadczenia socjalne				
11	Procenty *)				
12	Odpisy amortyzacyjne . .				
13	„ na straty . . .				
	Koszty				
	Czysty zysk				
	Razem . . .				

*) Należy dołączyć oddzielny wykaz osób (firm) z adresami z podaniem wysokości wypłaconej każdej z nich kwoty.

Zestawienie Komornego

Nr kol.	Według szczegółowego zestawienia komornego str. od......... do.........	Sumy			
1	Zaległości komornego na początku roku				
2	Należne komorne za rok bieżący				
	Razem				
3	W ciągu roku wpłynęło tytułem komornego				
4	W ciągu roku odpisano komornego z tytułu nieściągalności lub innnych przyczyn				
	Zaległości komornego w końcu roku				

Obliczenie dochodu do opodatkowania

Nr kol.	TREŚĆ	Sumy		Uwagi
		Szczegółowe	Ogólne	
1	Czysty zysk			
2	Dolicza się pozycje niepotrącalne w myśl ustawy o państwowym podatku dochodowym			
	a) wartość użytkową mieszkania właściciela*) . . .			
	b)			
	c)			
	d)			

*) Jeżeli właściciel zamieszkuje we własnym domu.

Poświadczenie

..........Urząd Skarbowy.. stwierdza, że przedstawiona przy podaniu z dnia.. 19.......... r. przez.. zamieszka.......... w.. ul... Nr.......... księga gospodarcza dla właścicieli nieruchomości zawiera.. stron ponumerowanych, przesznurowanych i opieczętowanych urzędową pieczęcią lakową. Księga niniejsza dotyczy nieruchomości, oznaczonej Nr hip.................. położonej w.. przy ul.. Nr..........

...., dnia.. 19.......... r.

Załącznik 2 do okólnika Min. Skarbu z dn. 14 grudnia 1937 r. L. D. V. 12314/1/37.

Zasady prowadzenia ksiąg gospodarczych dla właścicieli nieruchomości budynkowych.

(§ 80 rozp. Ministra Skarbu z dn. 25/3 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej Dz. Ust. R. P. Nr 35, poz. 270).

Księgi gospodarcze dla właścicieli nieruchomości budynkowych składają się z księgi kasy i księgi komornego prowadzonej według poszczególnych lokali.

Księga kasy powinna obejmować wszystkie obroty związane z wpływami eksploatacyjnymi nieruchomości. Wpłaty komornego na rachunek bieżący do Banków i P. K. O. należy przychodować w kasie pod datą otrzymania potwierdzenia wpłaty lub wyciągu. Weksle stanowiące pokrycie komornego przychoduje się narówni z gotowizną. W przypadkach dokonywania rozrachunku z lokatorami za komorne w formie otrzymanych naturalii lub świadczeń usług należy sumy podlegające rozrachunkowi wprowadzać do księgi kasy na przychód i rozchód. W tym przypadku na sumę otrzymaną wypisuje się kwit za komorne.

Obroty kasowe zarówno w przychodach jak i w rozchodach dzieli się na podlegające i niepodlegające opodatkowaniu. Ze względów porządkowych księga kasy została podzielona na 2 części, z których pierwsza obejmuje przychody, a druga rozchody.

Przy większej ilości weksli przyjmowanych na pokrycie komornego lub innych należności, podlegających opodatkowaniu może być prowadzona **dla celów ewidencyjnych** Księga Weksli. Weksli otrzymanych ze sprzedaży majątku i weksli gwarancyjnych przyjętych na zabezpieczenie płatności komornego przychodować ani w księdze kasy, ani też w księdze weksli nie należy.

Weksle protestowane powinny figurować jako saldo rachunku kasy i księgi weksli do chwili ich całkowitego pokrycia lub odpisania w końcu roku na straty. Częściowe spłaty odnotowuje się na wekslu lub tytule wykonawczym.

Weksle wysłane do inkasa należy wykazać w księdze weksli, jako posiadane i niezrealizowane.

W przypadkach wykupienia weksla protestowanego należy w księdze weksli uczynić dodatkową adnotację w uwagach czerwonym atramentem **„protest"**, stawiając datę Księgi Kasowej.

Nieściągalne należności z tytułu weksli protestowanych powinny być w końcu roku spisane na straty, o czym należy sporządzić adnotację w uwagach (kol. 9).

Rozchody dzieli się na: a) rozchody potrącalne od przychodu podatkowego, oraz b) na rozchody niepotrącalne od przychodu podatkowego. Każda pozycja rozchodowa winna być poparta właściwym dowodem pisemnym osoby lub firmy świadczącej na rzecz właściciela nieruchomości, lub otrzymującej pokrycie należności w gotówce, czekach, wekslach lub akceptach.

Sumę akceptów wystawionych przez właściciela nieruchomości przychoduje się do kasy, jako pożyczkę w kolumnie obrotów niepodlegających opodatkowaniu.

Dowody rozchodowe należy przechowywać w oddzielnym segregatorze oznaczając kolorowym ołówkiem kolejny numer wpisu do księgi rozchodów kasowych. Dowody i rachunki regulowane częściowo — ratami należy przechowywać oddzielnie w alfabetycznym porządku według brzmienia osób i firm.

Na wydatki drobne można sporządzać dokumenty zastępcze w formie pokwitowania, wypisanego przez właściciela nieruchomości lub pracownika, który dokonał wydatku.

Księgę komornego należy prowadzić według poszczególnych lokali lub odnajętych obiektów.

Dla każdego lokalu powinna być założona oddzielna kartka, nie wyłączając lokali użytkowanych przez właściciela, krewnych, administratora lub oddanych bezpłatnie w myśl § 30 rozp. Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1936 r. w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. Ust. R. P. Nr 40, poz. 301).

Każda karta księgi komornego powinna się składać z części ewidencyjnej (opisowej) i konta rozrachunkowego.

W części opisowej należy wymienić: a) numer lokalu, ilość i rodzaj pomieszczeń przynależnych, oraz ich położenie, b) w domach podlegających ustawie o ochronie lokatorów komorne w obcej walucie z 1914 r. i suma w złotych po przerachowaniu (Dz. Ust. R. P. Nr 39 z dn. 11/4 —1924 r. poz. 406); c) nazwisko i imię lub nazwę firmy — lokatora, z podaniem czasu wynajęcia lub ważności umowy; d) warunki najmu z rozbiciem na komorne zasadnicze i opłaty dodatkowe.

Przy zmianie lokatora lub warunków najmu należy dokonać nowego wpisu. Należy również czynić istotne adnotacje, mające wpływ na rozrachunek lub usprawiedliwiające zaległości z ubiegłych lat.

Konto rozrachunkowe lokalu powinno zawierać: a) obciążenie z tytułu zaległego komornego lub zobowiązanie z tytułu pobranego komornego w ub. okresach z góry, b) należne komorne za dany rok według poszczególnych miesięcy z uwzględnieniem okresów w którym lokal jest wolny — niezajęty, c) wszelkie regulacje gotówkowe lub wekslowe powinny być wpisywane chronologicznie według dat otrzymania, niezależnie czy regulacje następują całkowicie za okresy umowne czy też częściowo.

Właściciel nieruchomości może również **dla własnych celów** prowadzić dodatkowo księ-

gę rozrachunków z wierzycielami i dłużnikami oraz księgę akceptów.

W księdze rozrachunków z wierzycielami i dłużnikami dla każdego kontrahenta należy otworzyć oddzielne konto. Przy mniejszych obrotach i niewielkiej ilości wierzycieli i dłużników można prowadzić jeden zbiorowy rachunek.

Księga Akceptów powinna obejmować sumy wydanych wierzycielom akceptów, oraz daty i sumy wykupionych lub zwróconych akceptów przy prolongowaniu.

W końcu roku wszystkie Księgi winny być zamknięte przez podsumowanie obrotów i wyprowadzenie w księgach: Kasy, Komornego, Akceptów, Weksli i Rozrachunków z wierzycielami i dłużnikami sald na następny rok.

Po zamknięciu kart Księgi Komornego należy dokonać szczegółowego zestawienia końcowych sum na specjalnym wykazie, wypisując kolejno wszystkich lokatorów w g poszczególnych lokali. Końcowa suma w wykazie wpływów za komorne powinna odpowiadać sumie przychodów wykazanej w Księdze Kasowej z tego tytułu.

Poza tym powinno się prowadzić tabelę amortyzacyjną dla nieruchomości i ruchomości, podlegających amortyzacji.

Obliczenie strat i zysków dokonuje się na podstawie Księgi Kasy, zestawienia szczegółowego z Księgi Komornego oraz tabeli amortyzacyjnej.

943

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 grudnia 1937 r.

L. D. V. 24642/2/37

w sprawie oceny dowodów, przedstawionych przez płatnika, znajdującego się w zaoczności.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 15 października 1937 r. L. Rej. 3241/36.

— — — — — — — — —

Dowody, przedłożone władzy na jej żądanie i sprawdzone przez nią w trybie art. 59, mogą być zdyskwalifikowane tylko z powodów obiektywnych, a nie dlatego, że pochodzą od płatnika znajdującego się w zaoczności.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

944

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1937 r.

L. D. V. 12986/1/37

w sprawie zaświadczenia ksiąg, wymienionych w § 82 r. w. do O. P.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zwalnia płatników od przewidzianego w § 82 r. w. do O. P. obowiązku zaświadczania przed każdym rokiem operacyjnym (rokiem obrotowym) ksiąg, w tymże paragrafie wymienionych, o ile w księgach tych, należycie już raz zaświadczonych, będą dokonywane zapisy dotyczące następnego okresu operacyjnego(roku obrotowego).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki*

945

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1937 r.

L. D. V. 12431/1/37

w sprawie stosowania przez niektóre władze skarbowe instrukcji t. zw. „wierzycielskiej".

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) Dyrekcji Ceł w Warszawie, Lwowie, Mysłowicach i Poznaniu, urzędów celnych podległych wymienionym dyrekcjom ceł, urzędów skarbowych, urzędów opłat stemplowych oraz urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

W związku z zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1937 r. w sprawie stosowania przez niektóre władze skarbowe instrukcji z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 931), Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) poczynając od dnia 1 stycznia 1938 r. wszystkie władze skarbowe, poza urzędami skarbowymi, przy przymusowym ściąganiu należności, o których egzekucję mogą się zwracać do urzędów skarbowych na podstawie obowiązujących przepisów — będą stosowały się do przepisów instrukcji wierzycielskiej z dnia

15 czerwca 1937 r. (Monitor Polski Nr 143, poz. 238 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 518),

2) tytuły wykonawcze wymienionych w punkcie 1) wierzycieli skarbowych, nadesłane do egzekucji w okresie do dnia 31 grudnia 1937 r., mają być załatwiane, upomnienia doręczane, rekwizycje przeprowadzane — trybem dotychczasowym;

3) w związku z zarządzeniem niniejszym, wymienieni w punkcie 1) wierzyciele skarbowi używać będą następujących wzorów, stanowiących załączniki do instrukcji wierzycielskiej, a mianowicie: wzór Nr 1 (upomnienie), Nr 3 (wezwanie do wpłacenia należności), Nr 4 (spis tytułów wykonawczych), Nr 6 (wniosek i zarządzenie egzekucyjne), Nr 9 (zawiadomienie w sprawie zawieszenia egzekucji), Nr 9a (zawiadomienie w sprawie umorzenia egzekucji) i Nr 10 (zawiadomienie o stanie należności);

4) wnioski egzekucyjne o ściągnięcie należności urzędów opłat stemplowych, urzędów akcyz i monopolów państwowych oraz urzędów celnych powinny być przydzielane w urzędach skarbowych do wykonania niezwłocznie po otrzymaniu ich przez urząd skarbowy;

5) celem umożliwienia urzędom skarbowym szybszej orientacji co do wspomnianych w punkcie 4) wniosków egzekucyjnych, będą drukowane w kolorze różowym (zamiast w żółtym) następujące wzory druków spośród omówionych w punkcie 3): wzór Nr 1 (upomnienie) wzór Nr 6 (wniosek i zarządzenie egzekucyjne);

6) kasę, do której powinna być wpłacona należność, należy oznaczać bliżej na drukach wzór Nr 1 i 3 przez przyłożenie stempla treści: „Należność wraz z kosztami upomnienia należy wpłacić bezpośrednio do . . . . kasy . . . . w . . . . . albo za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe Nr . . .";

7) celem ułatwienia wierzycielom skarbowym, o których mowa w punkcie 1), wpisywania w otok numeru tytułu wykonawczego kolejnego numeru teczki wierzyciela w wykazie teczek urzędu skarbowego, urzędy skarbowe podadzą każdemu z wierzycieli, o których mowa, po pierwszej nadesłanej przez wierzyciela po dniu 1 stycznia każdego roku partii tytułów wykonawczych — numer jego teczki.

Wierzycielom skarbowym, o których mowa w punkcie 1), przypomina się, że numerem wniosku egzekucyjnego jest numer bieżący spisu tytułów wykonawczych, łamany przez cyfrę oznaczającą numer teczki danego wierzyciela w wykazie teczek urzędu skarbowego oraz przez cyfrę oznaczającą rok kalendarzowy wystawienia tytułu;

8) po upływie każdego roku kalendarzowego urzędy akcyz i monopolów państwowych, urzędy opłat stemplowych oraz urzędy celne będą dokonywały obliczeń, wyprowadzając sumę należności. według spisu tytułów wykonawczych, przekazanych do egzekucji urzędom skarbowym, oraz osobno sumę należności ściągniętych i ustalały w ten sposób ogólną sumę nieściągniętych zaległości, przypadających na dany urząd skarbowy. Sporządzone w ten sposób, według poszczególnych urzędów skarbowych, zestawienia będą wymienione władze skarbowe przedkładać do wiadomości przełożonym władzom służbowym (wydziałom IV i V izb skarbowych oraz dyrekcjom ceł) corocznie w terminie do dnia 1 lutego.

W przypadkach ujawnionej w tej drodze opieszałości poszczególnych urzędów skarbowych w ściąganiu należności wymienionych władz skarbowych, będą przełożone władze służbowe odnosić się do właściwych wydziałów II-gich izb skarbowych w celu wydania stosownych zarządzeń;

9) Koszty egzekucyjne uiszczone przez zobowiązanego do lub na rachunek kasy urzędu skarbowego, urzędu opłat stemplowych, urzędu celnego lub dyrekcji ceł powinny być zarachowywane lub przekazywane w zakresie działania tych organów kasowych na rachunek właściwego urzędu skarbowego przeprowadzającego egzekucję danej należności. W związku z tym wymienieni w punkcie 1 zarządzenia niniejszego wierzyciele skarbowi nie mają obowiązku wypełniania we wzorach Nr 9, 9a i 10 do instrukcji wierzycielskiej danych o pobraniu i przelaniu kosztów egzekucyjnych.

Do kosztów egzekucyjnych nie zalicza się opłat za upomnienie;

10) okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 4 stycznia 1937 r. L. D. V. 21507/1/35 w sprawie egzekucji kar pieniężnych nakładanych w postępowaniu karno-skarbowym (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 1, poz. 33) oraz z dnia 9 sierpnia 1937 r. L. D. V. 8114/1/37 w sprawie stosowania instrukcji egzekucyjnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 726) — tracą moc obowiązującą z dniem 31 grudnia 1937 r.

Wszystkim Departamentom Min. Skarbu, Komendzie Straży Granicznej, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Urzędowi Długów Państwa, Mennicy Państwowej, Inspektoratowi Głównemu Ochrony Skarbowej, Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Radzie Spółdzielczej oraz Komisariatowi do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu

do wiadomości i stosowania w przypadkach wykonywania uprawnień do przymusowego ściągania należności za pośrednictwem urzędów skarbowych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Kajetan Morawski.*

946

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1937 r.

L. D. VI. 10672/4/37

w sprawie kontroli warek piwa w browarach.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu uchyla swoje zarządzenie z dnia 27 października 1933 r. Nr D. VI. 13137/4/33 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31, poz. 276 z r. 1933) i poleca przeprowadzać kontrolę warek piwa w browarach stosownie do postanowień § 67 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886).

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

947

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1937 r.

L. D VI. 8251/1/36

w sprawie sprzedaży napojów alkoholowych przez kasyna i spółdzielnie wojskowe w czasie ćwiczeń wojskowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż kasyna i spółdzielnie wojskowe, posiadające stałe zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych mogą wykonywać tę sprzedaż podczas ćwiczeń wojskowych również w czasowym miejscu pobytu swej formacji, bez obowiązku uzyskiwania w tym celu odrębnych zezwoleń.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

948

INSTRUKCJA

z dnia 29 grudnia 1937 r.

o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej.

W związku z postanowieniami art. 3 ust. 3 i art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664) zarządzam, co następuje:

Część I.

Przepisy ogólne.

1. Urzędnikom kontroli skarbowej, jako organu wykonawczego władz skarbowych akcyzowo-monopolowych, przysługują przy wykonywaniu czynności służbowych uprawnienia, wyszczególnione w ustawie z dnia 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 37 z 1924 r.), w rozporządzeniu wykonawczym do powyższej ustawy (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 576 z 1925 r.), w prawie karnym skarbowym z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581), w rozporządzeniu wykonawczym do tego prawa (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 398 z 1937 r.), w przepisach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych, w umowie polsko-gdańskiej (zał. do Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 139 z r. 1922), w instrukcji MinisterstwaKomunikacji z dnia 7 stycznia 1927 r. w sprawie dokonywania rewizji bagażu i przesyłek kolejowych przez uprawnione organy państwowe (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8, poz. 89) oraz w zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 16 grudnia 1935 r. w sprawie kart wstępu i przepustek, dających prawo do przebywania na obszarze kolejowym, którego treść podano w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 847 z 1937 r.

2. Przez użyty w niniejszej instrukcji wyraz „urząd" rozumie się urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

3. Oprócz legitymacji służbowej urzędnicy kontroli skarbowej powinni posiadać zaświadczenie (wzór Nr 1) wydane przez urząd, które powinni okazywać na żądanie organów państwowych i osób prywatnych przed przystąpieniem do czynności służbowych.

4. Czynności połączone z nadzorem przedsiębiorstw i zakładów handlowych należy tak wykonywać, aby były one jaknajmniej uciążliwe dla przedsiębiorcy i aby w miarę możności nie tamowały prawidłowego ruchu przedsiębiorstw i zakładów handlowych.

5. W sprawach, pozostających w związku ze świadczeniami ze strony przedsiębiorstw z tytułu mieszkania, opału i oświetlenia oraz pomieszczeń kancelaryjnych i noclegowych dla urzędników skarbowych obowiązuje zasada pisemności. Zarządzenia w tych sprawach w I instancji wydaje urząd, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

6. Jeśli urzędnik kontroli skarbowej pełni służbę w przedsiębiorstwie w porze posiłku, a w pobliżu nie ma zakładu, w którym mógłby otrzymać gorący posiłek, bądź gdy rodzaj służby lub czas, jakim dysponuje, nie pozwalają mu na wydalenie się z przedsiębiorstwa celem spożycia posiłku — może umówić się z przedsiębiorcą o dostarczenie mu gorącego posiłku za zapłatą. Ceny za posiłki powinny odpowiadać miejscowym warunkom.

Szczegółowe w tym względzie przepisy wydadzą izby skarbowe zależnie od lokalnych warunków.

7. Urząd może delegować urzędników kontroli skarbowej do wykonywania czynności służbowych poza ich stałym rejonem kontrolnym, jednakże na okres nie dłuższy niż 14 dni.

8. Urzędnicy kontroli skarbowej są odpowiedzialni za przydzielone im do użytku służbowego przedmioty i przyrządy miernicze.

9. Celem uchronienia munduru od nadmiernego zniszczenia w czasie wykonywania służby w przedsiębiorstwach akcyzowo-monopolowych izby skarbowe przydzielą urzędnikom kontroli skarbowej płaszcze ochronne.

10. Przewidziany w § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664) ryczałt tytułem zwrotu kosztów przejazdów w mieście przysługuje tak urzędnikom kontroli skarbowej stale pełniącym służbę w tych miastach, jak i delegowanym do nich, jeżeli delegacja trwa dłużej niż 14 dni.

Ryczałt ten należy się również praktykantom.

Ryczałt ten nie pozbawia urzędnika prawa do należności z § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 393) w przypadku wyjazdu i pełnienia służby poza zwykłym miejscem służbowym (miastem).

11. Obwody rejonów będą w ten sposób tworzone, ażeby ich obsada personalna wynosiła przynajmniej dwuch urzędników.

W przypadku utworzenia oddziału rejonu izba skarbowa ustala dla oddziału odpowiednią instrukcję służbową.

12. Wnioski w sprawach, dotyczących zmiany granic lub siedzib rejonów kontroli skarbowej i ich oddziałów należy przedstawiać Ministerstwu Skarbu raz do roku w ciągu miesiąca maja.

Część II.

Kierownik rejonu i urzędnicy rejonowi.

13. Kierownik rejonu jest odpowiedzialny za stan służby w powierzonym mu rejonie niezależnie od odpowiedzialności podległych mu urzędników za wykonanie zleconych im czynności.

Do kierownika rejonu należy również szkolenie urzędników w myśl obowiązujących w tym względzie przepisów.

14. W zakresie walki z przestępstwami akcyzowo-monopolowymi (§ 7 pkt c rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664) kierownik rejonu działa bezpośrednio przy pomocy podległych mu urzędników bądź współdziała z innymi organami powołanymi do zwalczania tych przestępstw.

15. Przy wyznaczaniu podróży służbowych kierownik rejonu ma się powodować celowością podróży oraz koniecznością wykorzystania urzędnika w granicach zakreślonych z jednej strony wymogami służby, z drugiej zaś — potrzebą dania urzędnikowi odpowiedniego wypoczynku.

16. Kierownik rejonu wyznacza służbę podwładnym urzędnikom przez wpisanie jej do książki przydziału służby (wzór Nr 2).

Przydziały służby mają być tak wyznaczane, aby wszyscy urzędnicy rejonowi zapoznali się z czynnościami kontrolnymi we wszystkich przedsiębiorstwach przemysłowych w okręgu rejonu oraz aby jedni i ci sami urzędnicy nie kontrolowali stale tych samych przedsiębiorstw.

O zarządzeniu wykonania służby w ubraniu cywilnym kierownik rejonu czyni wzmiankę w książce przydziału służby.

17. Kierownik rejonu, urzędnicy rejonowi, a w wypadkach przewidzianych w punkcie 40 urzędnicy stałych nadzorów prowadzą oparafowane przez urząd dzienniki służbowe (wzór Nr 3).

18. Wyznaczoną przez kierownika rejonu służbę urzędnicy kontroli skarbowej przepisują do swych dzienników służbowych. Kierownik rejonu wpisuje również do własnego dziennika służbowego przydzieloną sobie służbę, a w książce przydziału służby czyni tylko wzmiankę o tym, gdzie i u kogo można otrzymać informację o miejscu jego pobytu służbowego.

19. Poszczególne rubryki dziennika mają być wypełniane bezzwłocznie, a najpóźniej do godziny 10-ej dnia następnego po zakończeniu służby. W tym samym terminie mają być przedstawione kierownikowi rejonu i wciągnięte do dziennika kancelaryjnego sporządzone w czasie służby protokoły i doniesienia karne.

20. Urzędnicy rejonowi przedstawiają kierownikowi rejonu dzienniki służbowe wraz z rachunkami kosztów podróży za miesiąc ubiegły najpóźniej dnia 3-go każdego miesiąca.

21. Kierownik rejonu przegląda dzienniki służbowe, sprawdza rachunki kosztów podróży, porównuje rachunki z dziennikami służbowymi i najpóźniej 5-go dnia każdego miesiąca wysyła je wraz z własnym dziennikiem i rachunkiem urzędowi do zatwierdzenia. Po zatwierdzeniu urząd najpóźniej do 10-go każdego miesiąca wysyła rachunki do izby skarbowej, a dzienniki najpóźniej do dnia ostatniego każdego miesiąca odsyła kierownikowi rejonu.

22. Niezależnie od kontroli na podstawie dzienników i rachunków kosztów podróży kierownik rejonu ma obowiązek kontrolowania działalności urzędników rejonowych bezpośrednio w czasie pełnienia przez nich służby. W związku z czynnościami kontrolnymi kierownik rejonu wpisuje swoje zarządzenia i uwagi do dzienników służbowych urzędników rejonu.

23. Kierownik rejonu, wydalając się w godzinach wolnych od zajęć służbowych poza miejsce stałego zamieszkania, zawiadamia o miejscu pobytu swego zastępcę, lub czyni odpowiednią o tym wzmiankę w książce przydziału służby.

Część III.

Biuro rejonu.

24. W przypadku, gdy siedziba rejonu znajduje się w siedzibie urzędu, lokal biurowy rejonu powinien mieścić się zasadniczo w lokalu urzędu, w innych przypadkach w miarę możności w lokalu urzędu skarbowego. Lokal biurowy oznacza się na zewnątrz zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 245) tablicą z napisem o brzmieniu: „Rejon Kontroli Skarbowej na powiat(y) . . . . .".

25. W biurze rejonu na widocznym miejscu mają być umieszczone:
a) mapa rejonu z uwidocznieniem zakładów wyrobu, przerobu, magazynowania i hurtowego handlu artykułów akcyzowo-monopolowych,
b) mapa komunikacyjna, która może być sporządzona łącznie z mapą wymienioną w punkcie a),
c) miejscowy rozkład komunikacji kolejowej, autobusowej i wodnej,
d) imienny wykaz urzędników rejonu ze wskazaniem adresu ich zamieszkania,
e) spis inwentarza biurowego.

26. Rejon używa do korespondencji podłużnej pieczątki z napisem „Rejon Kontroli Skarbowej w . . . . ."

27. Rejon prowadzi:
a) dziennik kancelaryjny (wzór Nr 4), a w miarę potrzeby skorowidz imienny lub także rzeczowy,
b) książkę doręczeń (wzór Nr 5),
c) arkusze ewidencyjne zakładów wyrobu, przerobu, zużycia, magazynowania i hurtowej sprzedaży artykułów akcyzowo-monopolowych oraz artykułów, podlegających kontroli akcyzowej z tytułu ograniczeń w obrocie handlowym wraz z wykazem czynności urzędowych, dokonanych w tych zakładach (wzór Nr 6), i niezależnie od tego — spis tych zakładów,
d) ewidencję i zapisek rewizyjny zakładów detalicznej sprzedaży artykułów akcyzowo-monopolowych (wzór Nr 7),
e) ewidencję wykrytych przestępstw skarbowych wraz z zapiskiem czasowo przechowywanych dowodów rzeczowych do spraw karnych skarbowych (wzór Nr 8),
f) książki, ewidencje i zapiski przewidziane w przepisach akcyzowo - monopolowych, a w szczególności zapisek aparatów destylacyjnych i książkę inwentarzową przyrządów mierniczych.

28. Rejon otrzymuje po jednym egzemplarzu Dziennika Ustaw R. P. oraz ustaloną przez izbę skarbową ilość egzemplarzy Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, a ponadto każdy stały nadzór — po jednym egzemplarzu Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

29. Przyrządy miernicze oraz pieczęcie przeznaczone dla urzędników rejonowych pozostają w stałej ewidencji rejonu. Kierownik rejonu przydziela pieczęcie indywidualnie urzędnikom rejonowym oraz ustala któremu z urzędników i jakie przyrządy zostaną przydzielone indywidualnie. Użytkowanie przyrządów nieprzydzielonych indywidualnie ma być tak zorganizowane, aby zawsze można było stwierdzić, kto i kiedy użytkował dany przyrząd.

W razie zniszczenia lub zagubienia pieczęci lub przyrządu urzędnik winien niezwłocznie złożyć o tym sprawozdanie kierownikowi rejonu na piśmie.

Przyrządy i pieczęcie zbędne zwraca rejon urzędowi.

30. W czasie nieobecności urzędników w biurze rejonu akta, książki, zapiski, przyrządy miernicze i dowody rzeczowe mają pozostawać pod zamknięciem w specjalnie na to przeznaczonych szafach, z wyjątkiem książki przydziału służby, która ma być wyłożona na widocznym miejscu.

31. Na drzwiach do biura rejonu ma być umieszczona informacja, kiedy i w jakich godzinach będą przyjmowani interesanci. Dyżury w tym celu ustala kierownik rejonu zależnie od miejscowych warunków i potrzeb. Godziny

dyżurów mają być ściśle przestrzegane. Jeżeli jednak w wyjątkowych wypadkach ustanowienie dyżuru byłoby niemożliwe lub zaszłaby konieczność przerwania dyżuru w celu wykonania nieprzewidzianej ważniejszej czynności urzędowej, należy na zewnętrznej stronie drzwi biura umieścić informację, kiedy urzędnik przybędzie do biura.

32. W biurze rejonu powinien być założony telefon. O ile z jakichkolwiek powodów biuro rejonu nie miałoby czasowo własnego telefonu, to rejon ma obowiązek zorganizować połączenie telefoniczne za pośrednictwem miejscowych władz lub organów państwowych, bądź też w inny sposób zależnie od lokalnych warunków. O telefonicznym połączeniu i wszelkich w nim zmianach rejon donosi urzędowi i izbie skarbowej oraz zawiadamia wszystkie przedsiębiorstwa produkcyjne w swoim obwodzie.

33. Do biura rejonu ma być sporządzony klucz zapasowy. Klucz ten należy przechowywać razem z kluczami urzędu lub urzędu skarbowego. Rejon którego siedziba mieści się poza siedzibą urzędu skarbowego, donosi urzędowi i izbie skarbowej gdzie będzie przechowywany klucz zapasowy w czasie nieobecności urzędników. Klucz można pozostawiać na przechowaniu tylko u osób urzędowych i może być wydawany prócz urzędnikom rejonu tylko organom lustracyjnym za okazaniem legitymacji.

34. W drzwiach wejściowych biura rejonu powinien być otwór do wrzucania korespondencji.

35. W biurze rejonu ma znajdować się oparafowana przez urząd książka inspekcyjna (wzór Nr 9).

36. Sprawozdania z działalności kontroli skarbowej sporządza się według wzoru Nr 10.

Część IV.

Stałe nadzory.

37. Zbiorowe wnioski w sprawie pozostawienia urzędników na stałym nadzorze w jednym przedsiębiorstwie dłużej niż przez dwa okresy obrachunkowe izby skarbowe przedstawiać będą Ministerstwu Skarbu w ciągu miesiąca maja każdego roku. Wnioskami tymi mają być objęci zarówno urzędnicy stałych nadzorów przedsiębiorstw, w których rok obrachunkowy rozpoczyna się 1 września, jak i 1 stycznia.

38. W zależności od rodzaju przedsiębiorstwa, pozostającego pod stałym nadzorem, jego cech indywidualnych i warunków lokalnych izba skarbowa ustanawia regulamin służbowy dla urzędników stałego nadzoru. W regulaminie ma być omówiona także sprawa mieszkania, opału i oświetlenia dla stałego nadzoru.

39. Przejęcie funkcji kierownika stałego nadzoru lub urzędnika stałego nadzoru jednoosobowego wymaga przeprowadzenia w obecności kierownika rejonu szczegółowej rewizji przedsiębiorstwa; wyniki rewizji podpisują obaj urzędnicy, ustępujący i przejmujący oraz kierownik rejonu.

40. Urzędnikowi stałego nadzoru w czasie, gdy przedsiębiorstwo jest nieczynne lub czasowo nie wymaga stałego nadzorowania, kierownik rejonu wyznacza inną służbę w rejonie.

41. Na drzwiach wejściowych do pomieszczenia kancelaryjnego stałego nadzoru ma być umieszczona tablica z napisem: „Kancelaria Kontroli Skarbowej". Do korespondencji ma być używana pieczątka podłużna z napisem „Stały Nadzór Kontroli Skarbowej . . . . (przedsiębiorstwo) w . . . .".

Część V.

Przepisy końcowe.

42. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go stycznia 1938 r. Równocześnie traci moc obowiązującą instrukcja z dnia 23 sierpnia 1933 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej.

za Ministra Skarbu:

(—) *K. Morawski*

Podsekretarz Stanu

załączniki do Instrukcji z dn. 29 grudnia 1937 r. (poz. 948)

Str. 1

ZAŚWIADCZENIE

Nr.......................

Pan ....
nazwisko

....
imię

....
stanowisko

urzędnik
KONTROLI SKARBOWEJ
w okręgu
URZĘDU SKARBOWEGO AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

Ważne przy okazaniu legitymacji Nr ....

M. Sk. Nr. 921—Akcyz. 1 do instr. kontr. sk.
Zaświadczenie.

Str. 2

uprawniony jest na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr 5, poz. 27) do przeprowadzania **kontroli przedsiębiorstw** przemysłowych i handlowych podlegających nadzorowi stosownie do przepisów o podatkach pośrednich i monopolach oraz do przeprowadzania **rewizyj i zatrzymania rzeczy** zgodnie z przepisami prawa karno-skarbowego (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 84, poz. 581).

NACZELNIK URZĘDU:

pieczęć

Dnia .... 193.... r.

Ważne na rok wystawienia.

Str. 3

Ważność legitymacji przedłuża się

na rok 193......

pieczęć podpis

Dnia .... 193...... r.

na rok 193......

pieczęć podpis

Dnia .... 193...... r.

Str. 4

na rok 193......

pieczęć podpis

Dnia .... 193...... r.

na rok 193......

pieczęć podpis

Dnia .... 193...... r.

Str. 1.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w.................... ....
REJON KONTROLI SKARBOWEJ
w ....

KSIĄŻKA PRZYDZIAŁU SŁUŻBY

na rok 193......

M. Sk. Nr 922 — Akcyz. 2 do instr. kontr. sk.
Książka przydziału służby.

Str. 2.

Data wpisu		PRZYDZIAŁ SŁUŻBY					Potwierdzenie otrzymania przydziału	Uwagi
Dzień / Miesiąc	Godz.	Nazwisko i imię urzędnika, któremu przydzielono służbę	Na czas od	Na czas do	Plan na każdy dzień / Podpis kierownika rejonu	Środki lokomocji	Podpis / Data Dzień — godz.	
1		2	3		4	5	6	7

Str. 1.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w ....

REJON KONTROLI SKARBOWEJ
w

DZIENNIK SŁUŻBOWY

za .... 193 .... r.
(miesiąc)

OBJAŚNIENIA:

1. W końcu dziennika służbowego urzędnik umieszcza swój podpis, zaś kierownik rejonu i naczelnik urzędu — datę sprawdzenia i podpis.
2. Ewentualne uwagi kierownik rejonu zamieszcza w rubryce 6 dziennika, a naczelnik urzędu — w końcu dziennika.

....
(Nazwisko i imię urzędnika kontroli skarbowej)

....
(Stanowisko służbowe)

M. Sk. Nr 923 — Akcyz. 3 do instr. kontr. sk.
Dziennik służbowy.

Znak akt.

Str. 2.

Przydział służby			WYKONANIE		Zaliczono tytułem kosztów podróży i diet	UWAGI kierownika rejonu
Na czas		Plan na każdy dzień — środki lokomocji	Dzień, godzina rozpoczęcia i ukończenia służby	Krótki opis czynności		
od	do					
1		2	3	4	5	6

Str. 1.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

REJON KONTROLI SKARBOWEJ

w ....

DZIENNIK KANCELARYJNY

na rok 193.....

M. Sk. Nr 924 — Akcyz. 4 do instr. kontr. sk.

Dziennik kancelaryjny.

Str. 2.

Nr kolejny (p—poprzedni n—następny)	WPŁYW				ZAŁATWIENIE		Znak akt (teczki)	UWAGI
	Data wpływu	Nadawca (ewent. Nr pisma i data)	w sprawie	Przydzielono do załatwienia	Adresat i sposób załatwienia	Data wysłania		
1	2	3	4	5	6	7	8	9
p. 1 n.								
p. 2 n.								
p. 3 n.								
p. 4 n.								
p. 5 n.								
p. 6 n.								
p. 7 n.								
p. 8 n.								
p. 9 n.								
p. 0 n.								

Str. 1.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w..
REJON KONTROLI SKARBOWEJ
w..

KSIĄŻKA DORĘCZEŃ

M. Sk. Nr 925 — Akcyz. 5 do instr. kontr. sk.
Książka doręczeń.

Str. 2.

Data	Nr pisma	ADRES	Pokwitowanie
1	2	3	4

Str. 1.

ARKUSZ EWIDENCYJNY na rok 193........	Firma (nazwisko i imię)	Siedziba (adres)

WŁAŚCICIEL:	DZIERŻAWCA:	Kierownik odpowiedzialny

ZEZWOLENIE (koncesja) Nazwa władzy, która wydała zezwolenie (data i Nr)	DANE CHARAKTERYSTYCZNE O ZAKŁADZIE (Rozmiar produkcji, przerobu i t.p.)
ZEZWOLENIA na pobór artykułów akcyzowo-monopolowych (Nazwa władzy, która wydała zezwolenie—data i Nr. Termin ważności zezwolenia, Rodzaj artykułu i ilość. Cel przerobu wzg. zużycia. Środek skażający, zabezpieczenie i inne warunki.)	ZEZWOLENIA na odchylenia w urządzeniu od obowiązujących przepisów.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH w........ REJON KONTROLI SKARBOWEJ w........	UWAGI:

M. Sk. Nr 926—Akcyz. 6 do instr. kontr. sk.

Arkusz ewidencyjny oraz wykaz dokonanych czynności urzędowych

Str. 2.

Nr kol.	DATA czynności (dzień, m-c, rok, godz.)	Krótki opis czynności i ewent. usterki	Podpis urzędnika, który dokonał czynności	UWAGI
1	2	3	4	5

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w ....

REJON KONTROLI SKARBOWEJ
w ....

str. 1.

EWIDENCJA I ZAPISEK REWIZYJNY

zakładów detalicznej sprzedaży artykułów akcyzowo-monopolowych.

I. ZESTAWIENIE SUMARYCZNE:

RODZAJ ZAKŁADÓW	ILOŚĆ ZAKŁADÓW NA DZIEŃ				
A. Koncesjonowane:					
1) Sprzed. napoj. alkohol. z wyszynkiem . . .					
2) Sprzed. napoj. alkohol. bez wyszynku . . .					
3) Sprzed. napoj. alkohol. czasowe z wyszynk. . .					
4) Sprzed. napoj. alkohol. czasowe bez wyszynku . .					
5) Uliczne, dworcowe i ruchome sprzed. wyr. tytoniow.					
6) Sprzed. denaturatu (w woj. wschodnich) . . .					
. . . .					
. . . .					
B. Czynne na zasadzie zgłoszeń:					
1) Sprzed. napoj. alkohol. do 4½% alk. i piwa . .					
2) Sprzed. denaturatu					
3) Sprzed. soli bydl. skażonej					
4) Sprzed. zapalniczek					
5) Sprzed. kamieni zapałowych i części do zapalniczek .					
6) Sprzed. sacharyny					
. . . .					
. . . .					
C. Czynne na zasadzie umowy:					
1) Zwykłe det. sprzed. wyr. tyton. — w skl. specjalnych					
2) Zwykłe det. sprzed. wyr. tyton. — w skl. mieszanych					
3) Drobne sprzed. wyr. tyton. — w skl. specjalnych .					
4) Drobne sprzed. wyr. tyton. — w skl. mieszanych .					
5) Drobne sprzed. wyr. tyton. — domowe . . .					
. . . .					
. . . .					
Razem . .					

II. OBJAŚNIENIA:

1. Ewidencję należy prowadzić z podziałem na gminy i miejscowości, pozostawiając w odstępach miejscowości wolne miejsca na dopisywanie nowych zakładów sprzedaży. Rejony w większych miastach prowadzą ewidencję z podziałem na ulice (ewent. także na dzielnice miasta). Rejony dwu- i więcej powiatowe prowadzą oprócz tego ewidencję z podziałem na powiaty.
2. W rubrykach od 7—9 należy odnotowywać daty dokonanych rewizyj i pierwsze litery imienia i nazwiska urzędnika, który przeprowadził rewizję.
3. W rubryce 10 („Uwagi") należy odnotowywać: daty zlikwidowania zakładów, pozycję dziennika wykrytych przestępstw skarbowych w wypadku sporządzenia protokółu karnego itp.
4. Na dzień 1 stycznia i 1 lipca każdego roku rejon zlicza czynne zakłady sprzedaży według poszczególnych rodzajów i wyniki wpisuje do zestawienia na stronicy 1-szej druku, umieszczając w odpowiedniej rubryce datę obliczenia (1.I.37, 1.VII.37.).

M. Sk. Nr 927 — Akcyz. 7 do instr. kontr. sk.
Ewidencja i zapisek rewizyjny.

Str. 2.

GMINA: ....

Miejscowość Ulica i nr domu	Liczba mieszkańców	NAZWISKO I IMIĘ właściciela zakładu lub FIRMA	Rodzaj sprzedaży	Data i Nr zezwolenia lub data zatwierdzenia zgłoszenia lub data umowy
1	2	3	4	5

Str. 3.

NAZWISKO I IMIĘ zatwierdzonego zastępcy lub odpowiedzialnego kierownika	PRZEPROWADZONE KONTROLE przez urzędników kontroli skarbowej Daty 19...... r	19 .... r.	19 .... r.	UWAGI
6	7	8	9	10

Str. 1.

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w ....
REJON KONTROLI SKARBOWEJ
w ....

EWIDENCJA WYKRYTYCH PRZESTĘPSTW SKARBOWYCH

wraz z zapiskiem czasowo przechowywanych dowodów rzeczowych do spraw karno-skarbowych

na rok 193.....

M. Sk. Nr 928 — Akcyz. 8 do instr. kontr. sk.
Ewidencja wykrytych przestępstw skarbowych.

Str. 2.

Nr. kol.	Data wykrycia przestępstwa	Rodzaj przestępstwa	OBWINIONY Nazwisko i imię, zawód i miejsce zamieszkania	Krótka treść protokółu lub doniesienia karnego, rozmiar przestępstwa, wysokość wyrządzonej Skarbowi Państwa szkody
1	2	3	4	5

Str. 3.

Nazwa urzędu oraz data i Nr pisma, przy którym przesłano protokół lub doniesienie karne	Nazwiska, imiona i stanowiska służbowe imaczy uczestniczących w wykryciu przestępstwa	ZAJĘTE PRZEDMIOTY			Uwagi
		Ilość	Miejsce zdeponowania	Komu przekazano czasowo przechow. w rejonie dowód rzeczowy oraz data i Nr pisma	
6	7	8	9	10	11

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w.......................................

REJON KONTROLI SKARBOWEJ

w.......................................

Str. 1.

KSIĄŻKA INSPEKCYJNA

M. Sk. Nr 929 — Akcyz. 9 do instr. kontr. sk.
Książka inspekcyjna.

Str. 2.

Nr kol.	Data	NAZWISKO, IMIĘ i stanowisko służbowe przeprowadzającego inspekcję	WYNIKI INSPEKCJI i ewent. usterki
1	2	3	4

Str. 3.

WYJAŚNIENIA KIEROWNIKA REJONU i ewent. data i Nr sprawozdania	UWAGI
5	6

Str. 1.

SPRAWOZDANIE

Rejonu Kontroli Skarbowej w .... za miesiąc .... 19...... r.

OBJAŚNIENIA:

1. Rejon wysyła sprawozdanie urzędowi do dnia 5-go, urząd izbie — do dnia 10-go, izba Ministerstwu (Depart. VI) — do dnia 15-go każdego miesiąca.
2. Rejon wpisuje do sprawozdania dane według poszczególnych urzędników rejonowych, urząd — według poszczególnych rejonów kontrolnych, podając w nawiasie ogólną ilość urzędników w poszczególnym rejonie, izba — według poszczególnych urzędów, podając w nawiasie ogólną ilość urzędników K. S. w poszczególnych obwodach urzędów.
   Po wpisaniu danych sprawozdanie należy podsumować, wyprowadzając dane dla całego rejonu, urzędu wzgl. izby.
3. Wsprawozdaniach rejonów w rubrykach 3, 5, 7, 9 i 11 wpisuje się ilości zakładów tylko dla całego rejonu przy podsumowaniu danych. Również rubryki 28 i 29 wypełnia się tylko dla całego rejonu.
   Przy wpisywaniu danych dla urzędników na stałych nadzorach, o ile nie są zatrudnieni dodatkową służbą w rejonie, wypełniać należy tylko rubryki 14, 16, 17, 18 i 19.
   Rubryka 19 stanowi sumę rubryk 13, 14, 15, 16, 17, 18 i winna odpowiadać ściśle ilości dni kalendarzowych danego miesiąca.
4. Do sprawozdania za miesiąc grudzień każdego roku rejony, urzędy i izby dołączają wykaz zakładów według wzoru Nr 10-a. Do sprawozdania tego izby załączają ponadto spisy urzędników Kontroli Skarbowej w poszczególnych rejonach i na stałych nadzorach (nazwa przedsiębiorstwa) — z podaniem tytułu służbowego, grupy uposażenia i wykształcenia (wyższe, średnie, niższe).

M. Sk. Nr 930 — Akcyz. 10 do instr. kontr. sk.

Sprawozdanie Rejonu Kontr. Skarb.

Str. 2.

Nr kol.	Nazwiska, imiona i tytuły służbowe urzędników zatrudnionych w Rejonie K. S. i na stałych nadzorach lub siedziby Rejonów Kontroli Skarbowej lub siedziby Urzędów	Zakłady, podlegające kontroli skarbowej (wszelkie punkty kontrolne)										Ilość	
		wyrobu		przerobu wzg. zużycia		magazynowania		hurtowej sprzedaży		detalicznej sprzedaży		podróże służbowe	służbę miejscową poza biurową
		Ilość		Ilość		Ilość		Ilość		Ilość			
		zakładów	przeprow. kontr.	zakładów	przeprow. kontr.	zakładów	przeprow. kontr.	zakładów	przeprow. kontr.	zakładów	przeprow. kontr.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Str. 2.

dni zużytych na					Ilość godzin przebywania w podróżach służbowych wg r-ków	WYDATKI			Ilość wykrytych przestępstw		Ilość		Ilość pism w rejonie wg dziennika kancelaryjn.		UWAGI
służbę biurową	choroby	urlopy	święta	RAZEM		Koszty podróży wg r-ków	Ryczałty w miastach	RAZEM	uszczuplewiowych	porządkowych	przeprowadzonych śledztw w sprawach karnych skarbowych	wystąpień w sądach	wpływ w m-cu sprawozd.	zaległość (ogółem)	
15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

Str. 1

WYKAZ

zakładów wyrobu, przerobu, zużycia, magazynowania, hurtowej i detalicznej sprzedaży artykułów akcyzowo-monopolowych oraz artykułów podlegających kontroli akcyzowej z tytułu ograniczeń w obrocie handlowym.

RODZAJ ZAKŁADÓW	Ilość	UWAGI
I. Zakłady wyrobu:		
1) Państwowe Wytwórnie Wódek		
2) Rektyfikacje spirytusu państwowe		
3) Rektyfikacje spirytusu prywatne		
a) samoistne		
b) niesamoistne		
4) Zakłady odwadniania spirytusu		
5) Gorzelnie		
a) rolnicze		
b) przemysłowe		
c) drożdżowe		
d) owocowe		
e) pejsachowe		
6) Fabryki wódek gatunkowych		
7) Fabryki drożdży		
8) Fabryki kwasu octowego		
9) Browary		
10) Cukrownie		
11) Wytwórnie napojów winnych		
12) Rafinerie olejów mineralnych		
13) Fabryki cukru skrobiowego		
14) Fabryki kwasu węglowego		
15) Fabryki tłuszczów		
16) Żupy solne		
17) Źródła solne eksploatowane		
18) Fabryki zapałek		
19) Wytwórnie kamieni zapałowych		
20) Fabryki sztucznych środków słodzących . . .		
21) Fabryki tytoniu		
22)		
23)		
24)		
25)		
II. Zakłady przerobu i zużycia:		
1) Fabryki octu		
2) Fabryki kosmetyczno-perfumeryjne		
3) Fabryki lakieru i politury		
4) Eterownie		
5) Fabryki estrów		
6) Wytwórnie mieszanek napędowych		
7) Fabryki chemiczne, przerabiające spirytus . .		
8) Zakłady pobierające sól do celów przemysłowych .		
9) Zakłady pobierające oleje mineralne do celów przemysłowych		
10)		
11)		
12)		
13)		
14)		
15)		

M. Sk. Nr 930a — Akcyz. 10a do inst. kontr. sk.

Wykaz zakładów.

Str. 2

RODZAJ ZAKŁADÓW	Ilość	UWAGI
III Zakłady magazynowania:		
1) Wolne składy spirytusu i napojów wódczanych .		
2) Wolne składy cukru		
3) Wolne składy cukru skrobiowego		
4) Wolne składy napojów winnych		
5) Wolne składy olejów mineralnych		
6)		
7)		
8)		
9)		
10)		
IV. Zakłady hurtowej sprzedaży:		
1) Hurtownie wyrobów spirytusowych		
a) hurtownie D. P. M. S.		
b) hurtownie prywatne		
2) Hurtownie piwa, wina i miodu		
3) Hurtownie tytoniowe		
4) Hurtownie soli		
5) Hurtownie sacharyny		
6) Hurtownie denaturatu		
7)		
8)		
9)		
10)		
11)		
12)		
V. Zakłady detalicznej sprzedaży:		
A. Koncesjonowane:		
1) sprzedaże napojów alkoholowych z wyszynkiem .		
2) sprzedaże napojów alkoholowych bez wyszynku .		
3) czasowe sprzedaże napojów alkohol. z wyszynkiem .		
4) czasowe sprzedaże napojów alkohol. bez wyszynku .		
5) uliczne, dworcowe i ruchome sprzedaże wyrobów tytoniowych		
6) sprzedaże denaturatu (w woj. wschodnich) . .		
7)		
8)		
9)		
10)		
B. Czynne na zasadzie zgłoszeń:		
1) sprzedaże napojów alkoholowych do 4½% alkoholu i piwa		
2) sprzedaże denaturatu		
3) sprzedaże soli bydlęcej skażonej		
4) sprzedaże zapalniczek		
5) sprzedaże kamieni zapałowych i części zamiennych do zapalniczek		
6) sprzedaże sacharyny		
7)		
8)		
C. Czynne na zasadzie umowy:		
1) Zwykłe detaliczne sprzedaże wyrobów tytoniowych:		
a) w sklepach specjalnych		
b) w sklepach mieszanych		
2) Drobne sprzedaże wyrobów tytoniowych:		
a) w sklepach specjalnych		
b) w sklepach mieszanych		
c) domowe sprzedaże		
3)		
4)		

949

INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1937 r.

w sprawie ewidencji przestępstw objętych prawem karnym skarbowym.

Na zasadzie art. 355 prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581 z 1936 r.— Dz. Urz. M. Sk. Nr 30, poz. 893 z 1936 r.) oraz § 61 przepisów wykonawczych do prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 398 z 1937 r. — Dz. Urz. M. Sk. Nr 18, poz. 616 z 1937 r.) zarządzam co następuje:

Przepis ogólny.

§ 1.

Władze skarbowe I instancji uprawnione do orzecznictwa (§ 2 przep. wykon. do prawa karnego skarbowego) utrzymują ścisłą ewidencję spraw o przestępstwa określone w prawie karnym skarbowym i w tym celu prowadzą rejestr karny oraz skorowidz przestępców skarbowych.

Ewidencja obejmuje zarówno sprawy należące do właściwości sądu, jak i do właściwości władz skarbowych.

Rejestr karny.

§ 2.

Rejestr karny prowadzi się według załączonego wzoru Nr 1.

Karty rejestru karnego powinny być zeszyte i oprawione w twarde okładki.

§ 3.

Do rejestru karnego zapisuje się każdą sprawę natychmiast po otrzymaniu protokółu karnego lub doniesienia karnego albo odpisów tych aktów.

W przypadku rozdzielenia sprawy, sprawę wydzieloną zapisuje się do rejestru karnego pod nową pozycją.

Na pierwszej stronicy protokółu karnego lub doniesienia karnego albo ich odpisów umieszcza się po prawej stronie u góry następującą notatkę „zapisano w rejestrze karnym pod poz..... z roku" (podpis urzędnika).

§ 4.

Pozycje porządkowe spraw zapisywanych do rejestru karnego zaczynają się z każdym rokiem kalendarzowym od liczby 1.

Spraw niezakończonych w danym roku nie wciąga się do rejestru karnego na rok następny.

Z końcem roku naczelnik urzędu stwierdza w rejestrze karnym ilość spraw zapisanych do rejestru.

§ 5.

W rubryce 2-ej rejestru karnego zapisuje się: a) nazwisko i imię (imiona) oskarżonego, u kobiet zamężnych — również nazwisko panieńskie, b) imiona rodziców, c) data urodzenia lub wiek, d) zajęcie (zawód) i e) dokładny adres.

Jeżeli w sprawie jest kilku oskarżonych, to dla każdego z nich dane te wpisuje się oddzielnie, ale w obrębie tej samej pozycji.

Jeżeli przestępstwo popełniono w zakładzie lub przedsiębiorstwie, to oprócz danych wymienionych powyżej wpisuje się do rubr. 2-ej pełną nazwę firmy zakładu lub przedsiębiorstwa oraz ich adres.

Jeżeli zakład lub przedsiębiorstwo podlega kontroli celnej lub akcyzowo-monopolowej, to dotyczące ich wpisy należy podkreślić kolorowym ołówkiem.

§ 6.

W rubryce 3-ej rejestru karnego zapisuje się datę wykrycia przestępstwa oraz krótką notatkę określającą rodzaj zarzucanego przestępstwa np. potajemne gorzelnictwo, nieprawidłowe zgłoszenie towaru do odprawy celnej itp.

§ 7.

W rubryce 4-ej rejestru karnego podaje się: a) ilość (sztuki, miara, waga itp.), b) rodzaj zajętych przedmiotów, c) opakowanie oraz d) miejsce ich przechowania.

Jeżeli zajęte przedmioty znajdują się w przechowaniu tej władzy, która prowadzi rejestr karny, to w rubr. 4 zamieszcza się ponadto Nr pozycji księgi magazynowej.

W razie późniejszej zmiany miejsca przechowywania zajętych przedmiotów, zapis w rubryce 4-ej należy odpowiednio uzupełnić.

§ 8.

W rubryce 5-ej rejestru karnego, oprócz nazwisk, imion i tytułów służbowych dochodźców (imaczów), należy podać również ich przydział służbowy lub adres.

§ 9.

W rubryce 6-ej rejestru karnego zapisuje się:

1) wszelkie zarządzenia władz skarbowych, powodujące wysłanie akt sprawy poza urząd, z wyjątkiem przewidzianych w §§ 10 i 11,

2) rozstrzygnięcia władz skarbowych,

3) założone środki prawne.

W przypadku, gdy sprawę zapisuje się do rejestru karnego na podstawie odpisu protokółu karnego lub doniesienia karnego, jako pierwszy zapis w rubryce 6-ej zamieszcza się notatkę: „dochodzenie w sprawie prowadzi . . . . .".

bez względu na to, czy sprawa należy do właściwości władz skarbowych czy sądowych.

Zarządzeń wydanych w toku dochodzenia przez organa wykonawcze władz skarbowych nie notuje się.

W tejże rubryce zamieszcza się zapisy spowodowane wznowieniem postępowania karnego, uchyleniem rozstrzygnięć w drodze nadzoru oraz wznowieniem dochodzeń.

Jako ostatni zapis w rubryce 6-ej rejestru karnego zamieszcza się zwięzłe streszczenie prawomocnego orzeczenia lub postanowienia władz skarbowych (np. „orzeczeniem . . . . z dnia . . . . . . Nr . . . skazano . . . . na podstawie art. . . . za . . . . na karę . . . . . .", „postanowieniem . . . z dn. . . . . . Nr . . . . zezwolono . . . . na dobrowolne poddanie się karze z art. . . . . za . . . . . . w kwocie . . . . . .", „postanowieniem . . . . . . z dn. . . . . . . Nr . . postępowanie karne umorzono na podstawie art. . . . . . ." itp.).

§ 10.

W rubryce 7-ej rejestru karnego zapisuje się:

1) przekazanie sprawy do postępowania sądowego,

2) czynności władz skarbowych w toku postępowania sądowego (uzupełnienie dochodzeń, delegowanie pełnomocnika na rozprawę, założenie środków prawnych itp.),

3) wyroki i postanowienia władz sądowych.

Ostatni zapis w tej rubryce powinien zawierać zwięzłe streszczenie prawomocnego wyroku lub postanowienia sądowego kończącego sprawę (np. „. . . . . .skazany prawomocnym wyrokiem Sądu . . . . . w . . . . z dn. . . . . . Nr . . . na podstawie art. . . . za . . . . . . na karę . . . . . ." lub „postanowieniem wydanym przez . . . . z dn. . . . . Nr . . . postępowanie karne przeciw . . . . . . na podstawie . . . . . . itd.").

Jeżeli sprawę przekazaną do postępowania sądowego zwrócono władzy skarbowej w celu rozpoznania jej w postępowaniu skarbowym, wówczas notuje się o tym w rubryce 7-ej, a dalsze zapisy dotyczące tej sprawy zamieszcza się w rubryce 6-ej.

§ 11.

W rubryce 8-ej rejestru karnego zapisuje się wszelkie zarządzenia i postanowienia władz skarbowych wydane w postępowaniu wykonawczym (art. 304-306, 308-311 prawa karnego skarbowego).

§ 12.

Każdy zapis powinien zawierać datę i Nr zarządzenia lub rozstrzygnięcia.

Zapisy dotyczące rozstrzygnięć powinny ponadto wskazywać na ich podstawę prawną.

§ 13.

W rubryce 9-ej rejestru karnego zapisuje się kwoty prawomocnie wymierzonych grzywien lub kar pieniężnych.

W tejże rubryce zapisuje się oddzielnie, jako niezamienialne na areszt zastępczy, koszty postępowania karnego oraz orzeczoną równowartość przedmiotów występku.

Jeżeli w sprawie jest kilku skazanych, dla każdego z nich zapisuje się powyższe kwoty oddzielnie w odpowiednich odstępach.

§ 14.

W rubrykach 11 i 12 rejestru karnego notuje się każdą wpłaconą kwotę na podstawie dowodów przychodowych dołączonych do wykazów szczegółowych kas skarbowych.

§ 15.

W rubryce 13 rejestru karnego po otrzymaniu zawiadomienia właściwej władzy o wykonaniu aresztu zastępczego notuje się datę odcierpienia kary oraz nazwę więzienia (aresztu), w którym karę wykonano.

§ 16.

W rubryce 14 rejestru karnego zapisuje się kwoty podlegające odpisaniu z powodu wykonania na skazanym aresztu zastępczego w całości lub części, bądź też z innych powodów, jak np. akt łaski, przedawnienie itp.

Jeśli odpisanie kwot nastąpiło nie z powodu wykonania aresztu zastępczego, powód odpisania podaje się w rubryce 19-uwagi.

§ 17.

Rubryka 15 rejestru karnego przeznaczona jest do zapisywania zaległości z rubryk 9 — (12+14) za każdy okres budżetowy.

§ 18.

Zapisy w rubrykach 11—14 przeprowadza się dla każdego okresu budżetowego oddzielnie i to niezwłocznie po otrzymaniu wykazów przewidzianych w § 14 niniejszej instrukcji, zapisy zaś w rubryce 15 — z końcem każdego okresu budżetowego.

§ 19.

W rubrykach 16—18 rejestru karnego zapisuie się na podstawie dowodów sposób zlikwidowania przedmiotów zajętych w postępowaniu karnym skarbowym.

§ 20.

Notatkę o sporządzeniu wniosku o przyznanie nagrody za wykrycie przestępstwa zamieszcza się w rubryce 19 rejestru karnego. W tejże rubryce zamieszcza się również krótkie notatki dotyczące wymiaru cła, podatku lub opłaty w przypadkach, gdy w związku z wykrytym występkiem wymiar taki powinien być dokonany.

§ 21.

Po dokonaniu ostatniego zapisu, stwierdzającego zakończenie sprawy, zakreśla się rubrykę 1 rejestru karnego.

Zakończenie sprawy następuje:

1) co do spraw rozstrzygniętych prawomocnie w postępowaniu sądowym — po otrzymaniu przez władzę skarbową prawomocnego wyroku lub postanowienia, kończącego postępowanie karne w stosunku do wszystkich oskarżonych;

2) co do spraw rozstrzygniętych przez władze skarbowe: a) po wydaniu postanowienia o umorzeniu postępowania karnego, b) po wydaniu orzeczenia uniewinniającego w stosunku do wszystkich oskarżonych, c) po ukończeniu sprawy w drodze dobrowolnego poddania się karze, d) po wykonaniu kary w stosunku do wszystkich skazanych i ściągnięciu wszystkich należnych kwot, e) w przypadku, gdy kary wykonać nie można wskutek aktu łaski lub innych przyczyn.

Zakończenie sprawy nie może nastąpić wcześniej, jak po zlikwidowaniu zajętych w sprawie rzeczy.

Skorowidz przestępców skarbowych.

§ 22.

Władze skarbowe wymienione w § 1 niniejszej instrukcji prowadzą skorowidze przestępców skarbowych systemem kartkowym (kartoteki).

§ 23.

Dla każdego oskarżonego sporządza się kartę rejestracyjną według wzoru Nr 2, w której zapisuje się dane wymienione w § 5 niniejszej instrukcji oraz Nr pozycji rejestru karnego i rok, w którym zapisano sprawę.

Dla każdego oskarżonego sporządza się tylko jedną kartę rejestracyjną, w której zapisuje się kolejno wszystkie sprawy (Nr poz. rej. karn. i rok) w miarę popełniania nowych przestępstw.

§ 24.

Kartę rejestracyjną sporządza się niezwłocznie po wciągnięciu sprawy do rejestru karnego.

Jeżeli w sprawie jest kilku oskarżonych, dla każdego z nich należy sporządzić oddzielną kartę rejestracyjną.

§ 25.

Każdą kartę rejestracyjną należy opatrzyć pieczęcią urzędową właściwej władzy skarbowej I instancji.

Pieczęć umieszcza się na odwrocie karty rejestracyjnej.

§ 26.

Karty rejestracyjne, ułożone w porządku alfabetycznym według nazwisk, przechowuje władza skarbowa I inst. pod zamknięciem w specjalnie na ten cel przeznaczonych skrzynkach.

§ 27.

Dostęp do skrzynek mogą mieć tylko urzędnicy, upoważnieni do tego przez naczelnika urzędu.

Urzędnik prowadzący kartotekę uwidacznia w specjalnym zapisku każdą zmianę, jaka zaszła w stanie ilościowym kartoteki.

§ 28.

Jeden klucz od skrzynek przechowuje naczelnik urzędu, drugi klucz — urzędnik wyznaczony przez naczelnika urzędu.

Skrzynki mogą pozostawać otwarte tylko podczas godzin urzędowania.

§ 29.

W przypadkach przewidzianych w art. 29 § 3 i art. 43 prawa karnego skarbowego kartę rejestracyjną niszczy się na zarządzenie naczelnika urzędu, a dane dotyczące osoby skazanego, zawarte w rejestrach karnych, zakreśla się w sposób uniemożliwiający ich odczytanie.

Wykazy o stanie spraw karnych skarbowych.

§ 30.

Do dnia 15 stycznia każdego roku władze skarbowe wymienione w § 1 niniejszej instrukcji przedstawiają władzom skarbowym II instancji wykaz spraw karnych za rok ubiegły, sporządzony wg załączonego wzoru Nr 3.

§ 31.

W rubrykach 3—6 wykazu rocznego zamieszcza się sprawy niewykreślone w rejestrach karnych z lat poprzednich, a mianowicie:

w rubryce 3 zamieszcza się ogólną ilość tych spraw;

w rubryce 4 zamieszcza się sprawy, co do których do końca roku sprawozdawczego nie otrzymano prawomocnych wyroków;

w rubryce 5 zamieszcza się sprawy, w których do końca roku sprawozdawczego nie wydano rozstrzygnięć w I instancji oraz sprawy należące do właściwości sądu, które nie zostały przekazane do postępowania sądowego;

w rubryce 6 zamieszcza się sprawy nie wymienione w rubrykach 4 i 5.

§ 32.

Dane w rubrykach 3—6 wykazu rocznego podaje się dla każdego roku oddzielnie.

Dane z poszczególnych lat należy podsumować.

§ 33.

Niezależnie od wykazu rocznego władze skarbowe wymienione w § 1 niniejszej instrukcji sporządzają wykazy miesięczne spraw karnych według załączonego wzoru Nr 4 a i 4 b i przedstawiają je w 2 egzemplarzach władzom skarbowym II instancji w terminie do dnia 5 każdego miesiąca.

Wzór Nr 4 a przeznaczony jest dla urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych, wzór Nr 4-b dla urzędów celnych.

§ 34.

Przy sporządzaniu wykazów miesięcznych należy mieć na względzie:

a) poziome rubryki a—g lub a—h należy wypełniać odpowiednio do wykazanych w protokółach karnych i doniesieniach karnych dochodźców (imaczów),

b) w rubryce 3 wpisuje się sprawy, które w ciągu miesiąca sprawozdawczego zapisano do rejestru karnego,

c) jeżeli jedną sprawą objęto kilka przestępstw, sprawę należy zapisać do jednej z rubryk, mianowicie do tej, która odpowiada przestępstwu o największym znaczeniu lub rozmiarze,

d) w wykazie dla urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych sprawy o naruszenia przepisów o obrocie towarowym z W. M. Gdańskiem wymienia się tylko w rubr. 34,

e) dane w rubr. 11—29 wykazu dla urzędów celnych podaje się bez uwzględnienia podziału na rubryki a—h,

f) jako przedmioty występku w wykazie dla urzędów celnych wymienia się zarówno towary zajęte jak i te, których nie zdołano zająć, przy czym, jeżeli ilości tych towarów ustalić ściśle nie można, podaje się je w możliwie dokładnym przybliżeniu.

§ 35.

Dane dla wykazów miesięcznych należy zbierać stopniowo w miarę zapisywania spraw do rejestru karnego.

W tym celu władze skarbowe I instancji prowadzą odpowienie notatki.

§ 36.

Na podstawie wykazów rocznych i miesięcznych władz skarbowych I inst., władze skarbowe II inst. sporządzają na tych samych zasadach ogólne wykazy roczne i miesięczne dla całego okręgu i przedstawiają je Ministerstwu Skarbu w terminach — wykazy roczne do dnia 31 stycznia każdego roku, wykazy miesięczne do dnia 10 każdego miesiąca. Wydział IV Izby Skarbowej (Oddział IV Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) po sprawdzeniu otrzymanych wykazów miesięcznych jeden egzemplarz tych wykazów przesyła niezwłocznie właściwemu Inspektorowi Okręgowemu Ochrony Skarbowej.

W ogólnym wykazie rocznym należy zamieszczać w poszczególnych rubrykach oddzielnie dane dla każdego urzędu. Natomiast w ogólnym wykazie miesięcznym podziału na urzędy nie uwzględnia się. Ogólne wykazy roczne należy przedstawiać w jednym egzemplarzu, zaś ogólne wykazy miesięczne w czterech egzemplarzach.

Druki.

§ 37.

Zarządza się nakład druków wzór Nr 1 (rejestr karny), wzór Nr 2 (karty rejestracyjne), wzór Nr 4 a i 4 b (wykazy miesięczne).

Nakładu druku wzór Nr 3 (wykazy roczne) nie sporządza się.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 38.

W sprawach karnych zapisanych do rejestrów karnych w roku 1937 oraz w latach poprzednich należy posługiwać się nadal prowadzonymi dotychczas indeksami przestępców, aż do czasu całkowitego zastąpienia ich przez kartoteki.

§ 39.

Dla każdego oskarżonego w sprawie karnej zapisywanej do rejestru karnego po dniu 1 stycznia 1938 r. należy sporządzać kartę rejestracyjną.

Przed sporządzeniem karty rejestracyjnej należy stwierdzić, czy oskarżony figuruje w indeksie przestępców; w razie twierdzącym należy w karcie rejestracyjnej zamieścić nietylko pozycję rejestru nowej sprawy, lecz także figurujące w indeksie przestępców pozycje rejestru karnego spraw dawnych.

Spraw, w których nastąpiło zatarcie skazania, nie należy notować.

Po wypełnieniu karty rejestracyjnej nazwisko oskarżonego należy skreślić w indeksie przestępców.

§ 40.

Władze skarbowe II instancji wyznaczą poszczególnym urzędom czasokresy, w których należy całkowicie zastąpić dotychczasowe indeksy przestępców przez kartoteki.

Czasokresy te nie mogą w żadnym razie przekraczać dnia 1 lipca 1939 r.

§ 41.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

Z tą chwilą w myśl § 62 przepisów wykonawczych do prawa karnego skarbowego tracą moc obowiązującą przepisy §§ 83 — 106 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1932 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 362) oraz inne przepisy z nią sprzeczne, a w szczególności okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 25 lutego 1937 r. L. D. VI. 1980/4/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6, poz. 192) i z dnia 31 sierpnia 1937 r. L. D. VI. 7980/4 37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23, poz. 766).

za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski*
Podsekretarz Stanu.

Załączniki do Instrukcji Ministra Skarbu z dn. 29 grudnia 1937 r. (poz. 949).

REJESTR KARNY

WZÓR Nr 1.

Str. 1.

1	2	3	4	5	6	7
Poz. bież. i data wpływu	Nazwisko i imiona, wiek, zajęcie oraz miejsce zamieszkania oskarżonego, nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Rodzaj zarzuconego przestępstwa i data jego wykrycia według protokółu karnego lub doniesienia karnego	Zajęte przedmioty i miejsce ich przechowania (poz. ks. mag.)	Nazwiska i imiona oraz tytuły służbowe dochodźców (imaczów)	Załatwienie sprawy	
					w postępowaniu przed władzami skarbowymi	w postępowaniu przed władzami sądowymi

Str. 2.

8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Postanowienia i zarządzenia o wykonaniu kary orzeczonej przez władze skarbowe	Przypisana należność	Rok budżetowy	Wykonanie kary orzeczonej przez władze skarbowe			Odpisanie zaległości wobec odbycia kary aresztu zastęp. i innych okoliczności	Zaległość do uiszczenia	Zlikwidowanie zajętych przedmiotów			Uwagi
			Uiszczenie należności wskazanych w rubryce 9		Odbycie aresztu zastępczego od—do			zniszczenie, wydanie stronie it.p.	Wpływ ze sprzedaży przedmiotów		
	Kwota zł		Nazwa Kasy Skarb. data i poz. dz. przych.	Kwota zł		zł	zł		Nazwa Kasy Sk. data i poz. dz. przych.	Kwota zł	
	1500	1936/37	Kasa U. S. .... poz. dz. przych.	500	od 1 do 10.XI 37	500	500				
		1937/38	"	300	—	—	200				
		1938/39	"	—	od 1 do 4.XI.1939	—	—				
		i t. d.									

Uwaga: 3 pozycje na 1 stronicy.

WZÓR Nr 2.

Nazwisko i imię oskarżonego	Adres (miejscowość, ulica, Nr domu, na wsi— gmina i powiat)	
Imię ojca i matki	Data urodzenia	Zajęcie (zawód)

Pozycje rejestru karnego:

WZÓR Nr 3.

Wykaz roczny spraw karnych skarbowych

za rok sprawozdawczy 19.........

Nr	Rubryka		
1	Nr bieżący		
2	Nazwa i siedziba władzy skarbowej I instancji		
3	Ilość spraw niezakończonych z lat poprzednich z końcem roku sprawozdawczego		1935 1936 1937
4	Ze spraw w rubr. 3 pozostaje	w postępowaniu sądowym	
5		nierozstrzygniętych przez władze skarb. w I inst.	
6		niewymienionych w rubr. 4, 5	
7	W roku sprawozdawczym zapisano do rejestru karnego spraw		
8	Ze spraw w rubr. 7 w roku sprawozdawczym:	umorzono	
9		zezwolono na dobrowolne poddanie się karze	
10		przekazano do postępowania sądowego bez wydania orzeczenia karnego	
11		przekazano innym władzom wg właściwości	
12		wydano orzeczeń karnych prawomocnych w I inst.	
13		przekazano do postępowania sądowego na żądanie stron	
14		przekazano II inst. wskutek odwołania	
15		wydano orzeczeń karnych w II instancji	
16		pozostaje w toku załatwienia	
17	orzeczenia wydane w roku sprawozdawczym w postępowaniu sądowym		
18	Ilość osób skazanych w roku sprawozdawczym	za występki	
19		za wykroczenia	

Str. 1

WZÓR Nr 4-a

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w ....

Nr..

dnia ....

I Z B I E   S K A R B O W E J

(Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu, Wydział Skarbowy)

w..

przedstawia się w myśl § 33 instrukcji o ewidencji przestępstw objętych prawem karnym skarbowym.

Naczelnik Urzędu

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych

str. 2.

Miesiąc .... 19........... r.

w ....

Wykaz miesięczny spraw karnych skarbowych

	W miesiącu sprawozdawczym wpłynęło spraw karnych wykrytych przez	Ogółem spraw	Monopol spirytusowy							Monopol tytoniowy					Monopol solny			Loteria		Monopol zapałczany	Sacharyna	Podatki spożywcze — przestępstwa polegające na uszczupleniu podatków od:											Obrót towarowy z W. M. Gdańskiem	różne niewymien. w rubr. 4—34
			potajemne gorzelnictwo	wyrób i przechowywanie aparatów gorzelniczych	sprzedaż i przechow. nielegalnych wyrobów	nielegalne wyprowadzenie spirytusu z miejsc wyrobu i przerobu	odkażanie	fałszowanie wyrobów monop.	inne	nielegalna uprawa	handel surowcem i przechowywanie	niedozwolony wyrób i przerób oraz sprzedaż nieleg. wyrobów	fałszowanie wyrobów	inne	wprowadzenie do obrotu soli nieleg. produkcji	odkażanie	inne	naruszenie przepisów o loterii klasowej	inne			cukru	olejów mineralnych	piwa	drożdży	napojów winnych	kwasu octowego	zapalniczek	cukru skrobiowego	tłuszczów	kwasu węglowego	innych		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35
a	Kontrolę Skarbową																																	
b	Ochronę Skarbową																																	
c	Straż Graniczną																																	
d	Korpus Ochrony Pogranicza																																	
e	Policję Państwową																																	
f	Inne organa																																	
g	Różne organa wspólne																																	
	Razem																																	
	w poprzednich miesiącach roku sprawozdawczego wykryto:																																	
	Ogółem																																	

Str. 3

W miesiącu sprawozdawczym zajęto:

1).. l samogonki

2).. l 100^0 spirytusu nielegalnie wyprowadzonego z miejsc wyrobu i przerobu

3).. l płynu odkażonego lub przygotowanego do odkażania spirytusu, politury lakieru i denaturatu

4).. l płynu fałszowanych lub przygotowanych do zafałszowania wyrobów monopolu spirytusowego

5).. m^2 nielegalnych plantacyj tytoniowych

6).. kg surowca tytoniowego

7).. kg soli nielegalnej produkcji

8).. l solanki

9).. kg soli odkażonej lub przygotowanej do odkażania

10).. kg syropu cukrowego

11).. kg cukru skrobiowego

12).. kg kwasu węglowego

13).. kg tłuszczów

14).. szt. zapalniczek

15).. kg kamieni zapałowych

16).. kg sacharyny

W tym do spraw wymienionych w rubr.: 34:

1)..

2)..

3)..

4)..

Str. 1

WZÓR Nr 4-b.

URZĄD CELNY

w ....

dnia ....

Nr............

D Y R E K C J I   C E Ł

w ....

przedstawia się w myśl § 33 instrukcji o ewidencji przestępstw objętych prawem karnym skarbowym.

Naczelnik Urzędu.

URZĄD CELNY Str. 2 Miesiąc .... 19...... r.

w ....

Wykaz miesięczny spraw karnych skarbowych

	W miesiącu sprawozdawczym wpłynęło spraw wykrytych przez:	Ogółem spraw	z ilości wskazanej w rubr. 3 przypada spraw o:							W sprawach wymienionych w rubr. 4—8 przedmiotem występku jest:																	Uszczuplone należności celne od przedmiotów niewymienionych w rubrykach 11—27	Wartość towarów niewymienionych w rubrykach 11—27, jeżeli cła nie uszczuplono.
			występki z art. 44 pks.	występki z art. 45 pks.	występki z art. 46 pks.	występki z art. 47 pks.	inne występki celne	wykroczenia przeciwko przepisom o statyst. celn.	wykroczenia inne	tytoń	spirytus i wyroby spirytus.	sól	zapałki	zapalniczki	kamienie zapał.	sacharyna	cukier	oleje min.	piwo	drożdże	napoje win.	kwas oct.	tłuszcze	kwas węgl.	środki wybuchowe	Broń (za wyjątkiem myśl.) i amunicja.		
										kg	l	kg	ilość pud.	szt.	kg	kg	kg	kg	l	kg	l	kg	kg	kg	kg	kg		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29
a	Urzędy celne																											
b	Straż Graniczną																											
c	Korpus Ochrony Pogranicza																											
d	Ochronę Skarbową																											
e	Kontrolę Skarbową																											
f	Policję Państwową																											
g	Inne organa																											
h	Różne organa wspólnie																											
	Razem																											
	W poprzednich miesiącach roku sprawozdawczego wykryto:																											
	Ogółem																											

950

OGŁOSZENIE GŁÓWNEGO

z dnia 3 grudnia

w sprawie zmian w Wykazie statystycznym towa

Na podstawie § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. w sprawie Wykazie statystycznym towarów, służącym za podsta.vę

WYKAZ ZMIAN I UZUPEŁNIEŃ W WYKAZIE

Brzmienie obowiązujące do dnia 31 grudnia 1937 r.

Nr Wyk. stat. tow.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru
12410	124 p. 1, 2	Tłuszcze zwierzęce surowe, oprócz osobno wymienionych
12420	124 p. 1, 2	Tłuszcze zwierzęce tłoczone, topione, oprócz osobno wymienionych
12430	124 p. 1, 2	Tłuszcze odpadkowe
—	—	—
—	—	—
—	—	—
15010	150	Gliny rodzime, oprócz osobno wymienionych, mielone, szlamowane, również palone w kawałkach
—	—	—
—	—	—
—	—	—
37210	372 p. 1	Kreozot, guajakol
—	—	—
—	—	—
		Słupy teletechniczne i maszty nie impregnowane z drzew gatunków krajowych:
74760	747 p. 3	iglastych
74761	747 p. 3	liściastych twardych
74762	747 p. 3	liściastych miękkich
—	—	—
—	—	—
—	—	—
		Słupy teletechniczne i maszty impregnowane z drzew gatunków krajowych:
74763	747 p. 3 uwaga 1 do poz. 749	iglastych
74764	747 p. 3 uwaga 1 do poz. 749	liściastych twardych
74765	747 p. 3 uwaga 1 do poz. 749	liściastych miękkich
—	—	—
—	—	—
—	—	—
		Kopalniaki (stemple) w okrąglakach z drzew gatunków krajowych:
74770	747 p. 4	iglastych
74771	747 p. 4	liściastych twardych
74772	747 p. 4	liściastych miękkich
—	—	—
—	—	—

URZĘDU STATYSTYCZNEGO

1937 r.

rów, służącym za podstawę zgłoszeń do statystyki celnej.

statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350), ogłasza się następujące zmiany i uzupełnienia w zgłoszeń statystycznych, obowiązujące od dnia 1 stycznia 1938 r.:

STATYSTYCZNYM TOWARÓW:

Brzmienie zmienione obowiązujące od dnia 1 stycznia 1938 r.

Nr Wyk. stat. tow.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru
—	—	—
—	—	—
—	—	—
		Tłuszcze zwierzęce surowe, tłoczone, topione, — oprócz osobno wymienionych; tłuszcze odpadkowe:
12411	124 p. 1	skażone
12412	124 p. 2	nie skażone
—	—	—
15011	150	Kaolin nie szlamowany
15012	150	Kaolin szlamowany
15013	150	Gliny rodzime, oprócz kaolinu i glin osobno wymienionych. mielone, szlamowane, również palone w kawałkach
—	—	—
37211	372 p. 1	Kreozot
37212	372 p. 1	Guajakol
		Słupy teletechniczne i maszty nie nasycone:
—	—	—
—	—	—
—	—	—
74753	747 p. 3	sosnowe
74754	747 p. 3	z drzew iglastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
74755	747 p. 3	z drzew liściastych gatunków krajowych
		Słupy teletechniczne i maszty nasycone:
—	—	—
—	—	—
—	—	—
74756	747 p. 3 uwaga 1 do poz. 749	sosnowe
74757	747 p. 3 uwaga 1 do poz. 749	z drzew iglastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
74758	747 p. 3 uwaga 1 do poz. 749	z drzew liściastych gatunków krajowych
		Kopalniaki (stemple) w okrąglakach:
—	—	—
—	—	—
—	—	—
74773	747 p. 4	sosnowe
74774	747 p. 4	z drzew iglastych gatunków krajowych, oprócz osobno

Brzmienie obowiązujące do dnia 31 grudnia 1937 r.

Nr Wyk. stat. tow.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru
—	—	—
74791	747 p. 5 b II	drzew liściastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
—	—	—
74923	749 p. 1, uwaga 1	drzew liściastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
—	—	—
74945	749 p. 1, uwaga 1	drzew liściastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
—	—	—
		Deszczulki do opakowań, oprócz osobno wymienionych, tarte nie heblowane:
74950	749 p. 1, uwaga 1	drzew iglastych gatunków krajowych
—	—	—
—	—	—
74960	749 p. 1, uwaga 1	drzew liściastych gatunków krajowych
75192	751 p. 1	Fryzy, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
—	—	—
75210	752 p. 1	drzew iglastych gatunków krajowych
—	—	—
—	—	—
75230	752 p. 1	Ślipry ciosane, tarte, — drzew iglastych gatunków krajowych
—	—	—
—	—	—
—	—	—
75250	752 p. 2	drzew iglastych gatunków krajowych
—	—	—
—	—	—
—	—	—
75810	758 p. 1	Deszczułki posadzkowe dębowe
75811	758 p. 1	Deszczułki posadzkowe, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
—	—	—
		Płyty klejone (dykty klejone):
77310	773	olszowe
77311	773	inne, oprócz osobno wymienionych
77320	773	komplety skrzyniowe z dykt
—	—	—
—	—	—

Brzmienie zmienione obowiązujące od dnia 1 stycznia 1938 r.

Nr Wyk. stat. tow.	Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru
		wymienionych
74775	747 p. 4	z drzew liściastych gatunków krajowych
—	—	—
74792	747 p. 5 b II	grabowe
74793	747 p. 5 b II	drzew liściastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
74924	749 p. 1, uwaga 1	brzozowe
74925	749 p. 1, uwaga 1	drzew liściastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
74946	749 p. 1, uwaga 1	grabowe
74947	749 p. 1, uwaga 1	drzew liściastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
		Deszczułki do opakowań, oprócz osobno wymienionych, tarte nie heblowane, również komplety skrzynkowe z nich:
—	—	—
74951	749 p. 1, uwaga 1	jodłowe, świerkowe
74952	749 p. 1, uwaga 1	z drzew iglastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
74960	749 p. 1, uwaga 1	z drzew liściastych gatunków krajowych
—	—	—
75193	751 p. 1	Fryzy bukowe
75194	751 p. 1	Fryzy, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
75211	752 p. 1	sosnowe
75212	752 p. 1	z drzew iglastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
		Ślipry ciosane, tarte:
75231	752 p. 1	sosnowe
75232	752 p. 1	z drzew iglastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
—	—	—
75251	752 p. 2	sosnowe
75252	752 p. 2	z drzew iglastych gatunków krajowych, oprócz osobno wymienionych
		Deszczułki posadzkowe:
75810	758 p. 1	dębowe
—	—	—
75812	758 p. 1	bukowe
75813	758 p. 1	inne, oprócz osobno wymienionych
		Płyty klejone (dykty), również komplety skrzyniowe z dykt:
—	—	—
—	—	—
—	—	—
77330	773	olszowe
77340	773	inne, oprócz osobno wymienionych

Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego
(—) *E. Szturm de Sztrem.*

951

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1937 r.

L. D. V. 35255/4/37

w sprawie ulg w podatku przemysłowym dla przedsiębiorstw dorożek samochodowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) Ministerstwo Skarbu:

a) przedłuża termin nabywania świadectw przemysłowych na rok 1938 dla prowadzonych w r. 1937 przedsiębiorstw dorożek samochodowych do dnia 15 stycznia 1938 r. oraz

b) zezwala tym przedsiębiorstwom (nie korzystającym ze zwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu na podstawie art. 8 pkt. 5) ustawy), zarówno prowadzonym w r. 1937 jak i uruchamianym w r. 1938, a eksploatującym najwyżej pięć dorożek samochodowych, na uiszczenie podatku przemysłowego za rok podatkowy 1938 z góry w kwocie ryczałtowej, wynoszącej od każdej eksploatowanej dorożki samochodowej:

1) w m. st. Warszawie — zł 40.—,

2) w Bydgoszczy, Chorzowie, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Sosnowcu — zł 25.—,

3) w innych miejscowościach — zł 15.—.

Określone powyżej kwoty ryczałtu podatkowego należy uiścić równocześnie z chwilą nabycia właściwego świadectwa przemysłowego na rok 1938, a ponadto, w przypadkach uzupełnienia w ciągu r. 1938 zespołu eksploatowanych przez przedsiębiorstwo dorożek samochodowych, przed rozpoczęciem eksploatacji tych dorożek.

Dla przedsiębiorstw dorożek samochodowych, których działalność względnie dodatkowa eksploatacja dorożek rozpocznie się dopiero od dnia 1 lipca 1938 r. lub po tym terminie, wymienione w ust. 1 niniejszego okólnika kwoty ryczałtu podatkowego obniża się do połowy.

Przedsiębiorstwa dorożek samochodowych, które nie uczynią zadość obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku przemysłowego od obrotu na rok podatkowy 1938 w drodze uiszczenia z góry określonych w niniejszym okólniku kwot ryczałtu podatkowego, podlegać będą wymiarom tego podatku oraz obowiązkowi opłacania zaliczek na ten podatek — według zasad ogólnych.

Przy wpłacie kwot ryczałtu podatkowego należy przedstawić w urzędzie skarbowym dowody rejestracyjne eksploatowanych dorożek samochodowych, wystawione przez urzędy wojewódzkie (w Warszawie przez Komisariat Rządu na m. st. Warszawę).

O fakcie uiszczenia podatku przemysłowego od obrotu w kwocie ryczałtowej urzędy skarbowe powinny uczynić odpowiednią adnotację na świadectwie przemysłowym, wymieniając urzędowe numery rejestracyjne dorożek samochodowych oraz wysokość uiszczonych kwot ryczałtu podatkowego.

Ministerstwo Skarbu poleca zwrócić się — na podstawie postanowień art. 60 Ordynacji Podatkowej — do właściwych urzędów wojewódzkich (w Warszawie do Komisariatu Rządu) o dostarczenie wykazów właścicieli dorożek samochodowych oraz numerów rejestracyjnych posiadanych przez nich dorożek.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę władz skarbowych na konieczność ścisłej kontroli, czy wszystkie przedsiębiorstwa dorożek samochodowych (poczynając od dnia 16 stycznia 1938 r.) i dorożek konnych zaopatrzone są we właściwe świadectwa przemysłowe na rok 1938.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr Lubowicki.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie płatności podatków w m-cu styczniu 1938 r.

W m-cu styczniu 1938 r. płatne są następujące podatki:

1) Do dnia 5 stycznia — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawców energii w czasie od 16 — 31 grudnia 1937 r.; do dnia 20 stycznia tenże podatek, pobrany w czasie od 1 — 15 stycznia 1938 r.

2) Do dnia 7 stycznia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych w grudniu 1937 r.

3) Do dnia 25 stycznia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1937 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w m-cu grudniu 1937 r. — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii i przemysłowe od I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia.

4) Do dnia 25 stycznia — zaliczka kwartalna na podatek przemysłowy od obrotu w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w ubiegłym kwartale (październik, listopad, grudzień 1937 r.) — przez płatników nie wymienionych wyżej w p. 3), a prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są w styczniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w styczniu 1938 r.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 27 grudnia 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89.63	89.20
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5.27 1/2	5.25
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5.27	5.24 1/2
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	294,27	292.55
Franki francuskie . . .	100 Fr.	18.10	17.70
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	122.30	121.50
Funty angielskie	1 Ł.	26.45	26.29
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26.20	25.95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100.20	99.80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	18.00	17.30
Korony duńskie	100 K.	118.04	117.20
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	132.83	131.85
Korony szwedzkie . . .	100 K.	136.38	135.40
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	21.80	21.00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11.68	11.25
Marki niemieckie . .	100 Mk.	116.00	112.00
Pengö węgierskie . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	99.20	98.20

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	293,55	294,27	292,83
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,45	89,63	89,27
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,68	11,62
Konstantynopol . .	1 Ł.	–	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	118,04	117,46
Londyn	1 Ł.	26,38	26,45	26,31
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,83	27,63
Montreal	1 Dol.	—	5,28 1/8	5,25 5/8
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,27 3/8	5,28 5/8	5,26 1/8
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,27 5/8	5,28 7/8	5,26 3/8
Oslo	100 K.	132,50	132,83	132,17
Paryż	100 Fr.	17,95	18,10	17,80
Praga	100 K.	18,53	18,58	18,48
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,05	136,38	135,72
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,45	26,31
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,00	122,30	121,70
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	125,00	120,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.